60

2] வருஷச்சந்தா ரூ. 1 8 0. [ஸஞ்சிகை 10

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ||

'ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ'

(மாதப் பத்திரிகை.)

பத்திரிகாதிபர்:— A. V. கோபாலாசாரியர், M.A.,B.L.,
(ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை அக்ராஸநாதிபதி)
ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபையாரால்
பிரசுரம் செய்யப்படுவது.
1936-ஞு அக்டோபர்-மீ [ஐப்பசி-மீ

TL
O2 ma11, N3SSS
N36·2 70

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌗𑍁𑌰𑌵𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌦𑍁𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌾𑌯𑌕𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌬𑍋𑌧𑌿𑌨𑍀 ॥

(தத்துவபோதிநீ).

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌮𑍁𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑌮𑍍 ॥
𑌯𑌾𑌦𑌵𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍 ॥
[illegible] 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌃 ।
[illegible] ॥
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑍍 ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
𑌕𑍃𑌪𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑍇𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌗𑍋𑌚𑌰𑌃 ॥

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்காசாரியர் சில வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு கிரந்தம் செய்து வெளியிட்டார். அதற்கு பாதுகாஸஹஸ்ராவதாரதத்துவம் என்று பெயர். அதில் 16, 17, 18 பக்கங்களில் ஒரு ப்ரஸங்கத்தைக் கொண்டுவிட்டுக்கொண்டு, ஒரு விஷயம் எழுதியிருக்கிறார். அதாவது— நயனாச்சான் பிள்ளை என்கிற ஆசாரியராலே செய்யப்பட்ட த்வயார்த்தவிவரணபரமான ஓர் க்ரந்தத்தில் "இப்பதத்தில் த்விவசனம் ஸத்விதீயமிவ்வுபாயமென்கிற ஸாஹஸவசநத்தைத் தள்ளுகிறது. அவனும் அவளும் கூடி உபாயம் என்னில், சரணங்களிரண்டென்ன வொண்ணாது, நாலென்ன வேணும். இவ்விருவரும் ஸமப்ரதானரென்னில், அவளும் தனியே உபாயமாய் அவனும் தனியே உபாயமாய் விசிஷ்டமுபாய

184894

மென்னும் [அர்த்]தத்தை விரோதிக்கும். ஆகையாலே அவளுக்குப் புருஷகாரபாவமும், அவனுக்கு உபாயபாவமும் வ்யவஸ்திதமாயேயிருக்கும்" என்று வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகளின் அர்த்தத்தைத்தான் ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்தில்,

" ஶரணாகதிநிஷ்டஸ்ய பத்நீவைஶிஷ்ட்யபாயக: |
இதி சேந்நேஷ்டம் ப்ராப்தம் ஶ்ரீமச்சப்தவிரோதத: ||
ஸம்பந்தஸாமர்த்யத: ப்ராப்தம் வைஶிஷ்ட்யம் ப்ரயுஜ்யதாம் |
விஶேஷ்யஶரணத்வம் ந ஹி பாதிதுமர்ஹதி ||
ஶரணாநீதி வக்தவ்யமிதி யச்ச ப்ரஸஜ்யதாம் |
த்ருஷ்டேஷ்டாவஹாஸ்யம் தத்த்வப்ராயாந்யதோஷயா: ||
ந ஸம்ராஜ்ஞீ ஸபத்நீகே ஸசிவீயோகஸாஹஸம் |
தயோருக்த்யபார்த்யஸ்ய உதிதம் ஶாஸ்த்ரஸாஹஸம் || "

என்கிற ச்லோகங்களாலே தூஷித்திருக்கிறார். ஆனால் க்ரந்தகாரருடைய அபிப்ராயத்தைச் சரியாக அறியாமல் த்வயத்தில் பிராட்டிக்குமுபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் " ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ " என்றிப்படி பஹுவசனாந்தமாக இருக்கவேண்டும் என்று க்ரந்தகாரர் அபிப்பிராயப்பட்டதாகக் கருதி தூஷித்திருக்கிறார். க்ரந்தத்திற்கு அப்படி அபிப்ராயமன்று. பிராட்டிக்குமுபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் "ஸ்ரீ நாராயணசரணௌ" என்றிருக்கவேண்டுமென்றே அபிப்பிராயம். சில ஆசார்யர்கள் " ஸ்ரீமந்நாராயணசரணம் " என்று ஏகவசனாந்தமாகவிருந்தாலும் ஜாத்யேகவசனாந்தமாகக் கொண்டு நாலு சரணங்களைக் கொள்ளலாமாகையாலே பிராட்டிக்கும் உபாயத்வம் அங்கீகரிக்கலாம் என்று அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். ஒருவரும் பிராட்டிக்குமுபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ' என்றிருக்கவேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படவில்லை. ஆகையால் இப்படி தூஷித்தது சரியன்று-என்பதே.

சில வருஷங்கள் கழித்து மறுபடியும் மற்றொரு க்ரந்தம் செய்து வெளியிட்டார். அக்கிரந்தத்திற்கு " பக்ஷாவிலோசன பாவப்ரகாசிகை " என்று பெயர். அக்கிரந்தத்திலும் 9,10, 11, 12 பக்கங்களில் அதே விஷயத்தை எழுதியிருக்கிறார். தேசிக

னுடைய கிரந்தங்களில் தம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள் ஸூக்தி விஷயமாகச்சொல்லியிருக்கும் தூஷணங்கள் முழுவதும் ஸ்வாநுஷ்ட்டித நிவாரணங்களேயொழிய ஒரு தூஷணமாவது சரியானதன்று. அதற்கு ஒன்றை உதாரணமாகக் காட்டுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, முன்குறித்த விஷயத்தையே எழுதியிருக்கிறார்.........மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்குள் ஒன்றான த்வயத்தினுடைய முதல் வாக்யத்தில் முதற்பதத்தில் இருக்கும் த்விவசனத்தை வியாக்யானிக்கும் பூர்வாசார்யர்கள் ஒரே முகமாக த்விவசனத்தாலே உபாயபூர்த்தி சொல்லப்படுகிறது என்று ஸாதிக்கிறார்கள். அப்படியே பிள்ளை லோகாசார்யரும் முமுக்ஷுப்படி என்கிற க்ரந்தத்தில் "சரணௌ" என்கிற வித்தாலே உபாய பூர்த்தி சொல்லப்படுகிறது என்று ஸாதிக்கிறார். இதற்கு வியாக்யானம் செய்கிற மணவாளமாமுனிகள் "த்விவசனம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறதென்கை" என்றுஸாதித்திருக்கிறார்.........இதற்குத் தாத்பர்யமாவது லோகத்தில் ஏகவசனம் ஏகத்வத்தைப்போல் பகுத்வத்தையும் சில வழிகளாலே சொல்லச் சக்தியுடையது. அப்படியே பஹுவசனமும் பகுத்வத்தைப்போலே ஏகத்வத்தையும் சில வழிகளாலே சொல்லச் சக்தியுடையது. த்விவசனமோவென்றால் அப்படிப்பட்டதன்று. எந்தக் காலத்திலும் எந்த விதத்தாலும் த்வித்வமென்கிற ஸங்கியையோடு கூடின வஸ்துக்களையே சொல்லும். இது சாஸ்திரம் போகும் வழி. இந்த அர்த்தத்தைத் தான் நயனாசார்ச்சான் பிள்ளை தம்முடைய க்ரந்தத்தில் இன்னும் விசதமாக ஸாதித்திருக்கிறார் என்றிவை முதலிய விஷயங்கள் இரண்டாவது க்ரந்தத்தில் உள்ளன. ஆக இரண்டு க்ரந்தங்களாலும் ஆச்சான் பிள்ளை க்ரந்தத்திற்கு பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் த்வயத்தில் "ஸ்ரீநாராயணசரணௌ" என்றிருக்கவேண்டும் என்றே அபிப்பிராயம். " ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ " என்று இருக்கவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராயம் அடியோடு கிடையாது என்று அண்ணங்கராசாரியர் தீர்மானித்ததாக ஏற்பட்டது.

இவ்விடத்தில் மத்தியஸ்தரான பண்டிதர்கள் எல்லோரையும் முன் எடுத்துக்காட்டிய மணவாளமாமுனிகளின் ஸூக்தியையும், அதற்கு அண்ணங்கராசாரியர் அபிப்பிராயம் வர்ணித்

த்தையும், அவரெடுத்துக் காட்டிய ஆச்சான்பிள்ளை ஸூக்தியையும், அதற்கு அவரபிப்பிராயம் வர்ணித்ததையும் நன்றாக மனதில்வைத்துக்கொண்டு, நாம் மேல்சொல்லப்போகிற விஷயங்களை ஸாவதானமாகப் பார்க்கவேண்டுமென்று மிகவும் வணக்கத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

இந்த விஷயத்தில் அண்ணங்கராசாரியர் தீர்மானித்தது அடியோடு பொருந்ாது. இவர் தீர்மானித்த அர்த்தத்தை இவரெடுத்துக்காட்டிய ஸூக்திகளிரண்டும் ஒருகாலும் சொல்லா. அந்த ஸூக்திகளுக்கு பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் "ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ" என்றே இருக்கவேண்டும் என்கிற தாத்பர்யம்தான் பொருந்துமென்றும், ஆகவே ஸ்ரீதேசிகன் நான்கு ச்லோகங்களாலே அதைத்தூஷித்தது மிகவும் பொருத்தமுடையதே என்றும் நிரூபிப்பதற்காக தர்க்கார்ணவம், பண்டிதரத்னம், தர்க்கசிரோமணி,உத்தமூர் ஸ்ரீ-உ-வே-வீரராகவாசாரியர் இப்பொழுது ஒரு க்ரந்தம் செய்து வெளியிட்டிருக்கிறார். அதற்கு 'வசனக்ருத்ய விமர்சம்' என்று பெயர். அக்க்ரந்தம் 22 பக்கங்களடங்கியது. அதற்குக்கண்டனம் என்று எண்ணி அண்ணங்கராசாரியர் ஒரு க்ரந்தம் செய்து இப்பொழுது வெளியிட்டிருக்கிறார். இதற்கு 'ஸதாசார்ய ஸூக்தி ரக்ஷா' என்று பெயர். இந்த க்ரந்தம் முகவுரை உள்பட 72-பக்கங்களடங்கியது. இந்தக் க்ரந்தத்தில் எழுதியிருக்கும் விஷயங்கள் முழுதும் பொருத்தமற்றவைகள் என்று நிரூபிப்பதற்காக நாம் இக் க்ரந்தத்தை எழுதுகிறோம். இது ப்ரதிஜ்ஞாமாத்திரமென்று மத்தியஸ்தர்கள் நினைக்கவேண்டாம். ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் நன்றாக ஊன்றிப் பார்க்கில் உண்மை விளங்கும்.

நாம் இதுவரையில் இவர் க்ரந்தங்களில் ஒன்றுக்காவது கண்டனம் எழுதினதில்லை. இனி எழுதப்போவதுமில்லை. இக்ரந்தமொன்றுக்கே இப்பொழுது கண்டனம் எழுதப் புகுந்தோம். இதற்குக் காரணம் யாதெனில், முதலாக வெளிவந்தஇவர் க்ரந்தத்தை நாம் பார்த்ததும், இவர் க்ரந்தம் முழுவதும் இவ்விதமாகத்தானிருக்கும் என்று நமக்குண்டான நிச்சயமும், நாலும் இரண்டும் கூடினால் ஆறு என்று ஒருவன்சொன்னால், ஏழுஎன்று ஸாதிப்பதற்கு மற்றொருவன் எவ்வளவு க்ரந்தமெழுதினாலும் அது எப்படி அவனுக்கு சக்யமாகாதோ, அப்படியே இவர்முன்

காட்டிய இரண்டு கிரந்தங்களிலும் இப்பொழுதுவெளியிட்ட ரக்ஷா க்ரந்தத்திலும் சொல்லிய விஷயங்கள் ஸாதுக்களென்று ஸாதிப்பது அடியோடு சக்யமாகாது. ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் இனி க்ரந்தமெழுதுவது அனாவச்யகமேஎன்கிறதினாலும், 'இந்த ஒருக்ரந்தத்தினுடைய உண்மையான ரீதி வெளியானால் முன்பின்க்ரந்தங்களின்ரீதியும் நன்றாக வெளியாகும். இக்ரந்தமொன்றிலேயே அவசியம் நிரூபணீயங்களான வெகு விஷயங்கள் உள்ளன. அவர் க்ரந்தங்களுக்குள் இதொன்றே முக்கியமானது' என்று நம்முடையதீர்மானமும். இவ்விதமாகவே அவரும் ஒரு ஸமயம் ஏதாவது ஒன்று எழுதிவிடலாம். ஆனதுபற்றியே நாம் அவருடைய பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமான க்ரந்தங்களையும், நம்முடைய இக்ரந்தத்தையும் ஒரே ஸமயத்தில் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் குறிப்பிடப்போகிற அவர் க்ரந்தங்களுடைய அந்தந்தப் பக்கங்களில் ஸாவதானமாகப்பார்த்து உண்மையையறிய வேண்டுமென்று மத்தியஸ்த பண்டிதர்களை அடிக்கடி ப்ரார்த்திக்கிறோம். இனி விஷயங்களை விசாரிக்கத் தொடங்குவோம்.

ரக்ஷாக்ரந்தத்தில் முகவுரை முதல் பக்கத்தில் "வீரராகவாசாரியர் பிராட்டியின் உபாயத்வவிஷயத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸித்தாந்தம் இன்னது என்பதை ஸ்பஷ்டமாக நிரூபித்துக் காட்டவில்லை" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இது ஸரியன்று— வீரராகவாசாரியர், வசனக்ருத்யவிமர்சம் என்கிற தம்முடைய க்ரந்தத்தில் 10, 11-பக்கங்களில் "அவளுக்கும் அவனுக்குப்போல் சரணவரணக்ரியாஸம்பந்தம் கிடையாது. அப்படியாகில் சரணஸம்பந்தம் ஸ்ரீக்குச் சொல்லவேண்டும். ஆக விசேஷ்ய சரணத்வவிசிஷ்டத்தையே இது சொல்லுகிறது என்பது அநுபபந்நம். ஏவஞ்ச ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்று பஹுவசநாந்தமாக இருக்கவேணுமென்கிற ஆக்ஷேபத்தை மூன்றாவது காரிகையால் பரிஹரிக்கிறார்" என்கிற அவதாரிகையாலும், "விசேஷணத்திலும் க்ரியாந்வயஸம்பவ்யாஹ்ருத வஷாய-ஸம்பவாஸம் வாக்யஸ்வாரஸ்யஸித்தம், இதற்கு விசேஷபாதகமிராதபோது இதை அழிக்கலாகாது.......... ஆக சரணவரணவிஷயத்வம் பிராட்டிக்குமுண்டு........ஆகையால் ஸ்ரீசரணத்தையும் சரணமாகப் பற்றுவது மந்த்ரதாத்பர்ய

"விஷயம்தான்" என்கிற மேல் வாக்யங்களாலும் ஸ்ரீ தேசிகனுடைய காரிகாவியாக்யானப்ரகரணத்தில் நாராயணனுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷார்த்தமாக சரணவரணகர்மத்வரூபமான உபாயத்வமுண்டென்று ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியிருக்கிறார்.

இதற்குமேல் முகவுரையில் "வீரராகவாசாரியர் விமர்சத்தில் 21-வது பக்கத்தில் பிராட்டியின் உபாயத்துவத்தைப்பற்றி ஸ்ரீதேசிகன் ஒன்றும் ஸாதிக்கவில்லை. ஸ்ரீக்கு விசேஷணத்வத்தை ஸ்தாபித்து விட்டால் பிறகு யதாப்ரமாணம் உபாயத்வம் எவ்வளவு தூரம் போய் நிற்குமென்பதை அவரவர்களே தெரிந்து கொள்ளட்டுமென்று ஸ்ரீ தேசிகனுடைய திருவுள்ளம் என்று எழுதியிருக்கிறார். இவர் அபிப்பிராயப்படிக்கு ஸ்ரீயின் உபாயத்வம் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கிறதென்றே விளங்குகிறது" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

விமர்சத்தில் 21-வது பக்கத்திலோ "ஆகையால் பிராட்டிக்கு அசக்திக்குக் காரணம் யாதொன்றும் இல்லையாகையாலும், பகவானுக்குப்போலே ஸ்வீகார ஸங்கல்பாதிகளுக்குத் தடை சொல்ல யாதொரு ப்ரமாணமும் இல்லையாகையாலும் அஸங்கோசேந இருவருக்கும் துல்யோபாயத்வமுண்டென்பது மற்றொரு பக்ஷம். ஸ்ரீதேசிகனும் ஸர்வபூர்வாசார்ய ஸம்மதமான விசேஷணத்வத்தை 'சரணௌ' என்கிற த்விவசநத்தைக் கொண்டு தள்ளுகிறவர்களுடைய பக்ஷத்தை நிராஸம் செய்து, சரணசப்தார்த்தசோதனமும் செய்துவிட்டால் பிறகு யதாப்ரமாணம் உபாயத்வம் எவ்வளவு தூரம் போய் நிற்குமென்பதை எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாமென்று அப்பக்ஷத்தை விரிவாக நிராகரித்தருளினார்" என்கிற வாக்கியங்கள் உள்ளன. இதில் மற்றொரு பக்ஷமென்பது யாருடைய பக்ஷம்? அப்பக்ஷத்தில் பிராட்டியின் உபாயத்வவிஷயத்தில் என்ன அர்த்தஸ்திதி ஏற்படுகிறது? எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாமென்பதற்கு எதை எவ்விதமாகத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்று அர்த்தம்? அவரவர்களென்று எங்கேயிருக்கிறது? எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாமென்று சொன்னால் உபாயத்வத்திற்கு ஊசலாடுதல் எப்படி ஏற்படுகிறது? ஆக இப்படி அநுவதிக்கது அடியோடு பிசகுடன் பொய்யுமாம்.

இரண்டாவது பக்கத்தில் "வீரராகவாசாரியர் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணுந்' என்றே இருக்கவேண்டுமென்று ஆச்சான்பிள்ளையின் அபிப்ராயமென்று ஸ்தாபிப்பதில் பெருமுயற்சி செய்யவில்லை" என்று எழுதியிருக்கிறார். பூர்வபக்ஷிகளை வெகுவிதமாக தூஷித்தால்தான் பெருமுயற்சி செய்ததாகுமென்பது இவர் அபிப்பிராயம் போலும். வ்ருதாவான தூஷணாதிகளால் விஷயம் வாராது என்கிற உண்மையையறிந்த வீரராகவாசாரியர் சிறிதும் தூஷணம் செய்யாமல் விஷயத்தை மாத்திரம் மிகவும் நன்றாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்.

விமர்சக்ரந்தத்தில் 5-வது பக்கத்தில் "இவ்விடத்தில் இப்பதமென்பதாலே 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ' என்கிற பதத்தை க்ரஹித்திருக்கிறார் என்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. இங்கு த்விவசனம் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வ வ்யவச்சேதகம் என்று சொல்லுகிறார் என்பதும் நிர்வாதம்" என்றும், 8-வது பக்கத்தில் "அவர் கருத்தாவது விசிஷ்டஸ்தலமான இவ்விடத்தில் விசேஷணத்திலும் க்ரியாந்வயம் விவக்ஷிதமாய் பிராட்டியுமுபாயமென்னில் அப்போது சரணசப்தார்த்தத்தில் நாராயணனுக்குப் போலே ஸ்ரீக்கும் அந்வயம் சொல்லவேண்டும். ஆக இருவருடைய சரணங்களும் சேர்ந்து நாலாகையாலே த்விவசநம் அஸங்கதமாகிறது என்று" என்றும், 12-வது பக்கத்தில் "இவ்வளவால் 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணுந்' என்று ஆபாதனமே ஆச்சான்பிள்ளைக்கு அபிமதமென்பது அவருடைய பிரதம வாக்கியத்தாலேயே ஸ்பஷ்டமென்பதும்" என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு "இவ்விடத்தில் .... ஸந்தேஹமே இல்லை" என்கிற ஒரு வாக்கியமே ஆச்சான்பிள்ளைக்கு 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணுந்' என்பதே ஆபாத்யமாக அபிப்ரேதம். வேறுவிதமாக ஒருகாலும் கொள்ளமுடியாது என்பதைத் திடமாகக் காட்ட சக்தி உடையதன்றோ? இவ்வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை இவரே தம்முடைய ரக்ஷாக்ரந்தத்தில் 30-வது பக்கத்தில் "ஆச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியில் இப்பதத்தில் த்விவசனமென்று உபக்ரமமாகையாலே 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ' என்கிற பதமே அவருக்கு விவக்ஷிதமாதலால் மதுப்பை அவர் விட்டுவிட்டே

ஆபாதனம் பண்ணுகிறுரென்கை சேராது என்று பிறர் எழுதுவது அவிம்ருஷ்டரமணீயம்” என்று அநுவதித்திருக்கிறுரே? இதைவிட எப்படிச் சொல்லலாம்?

இதற்குத் தூஷணமாக “இப்பதத்திலென்று தொடங்கியுள்ள வாக்யம் வேறு. இரண்டென்னவொண்ணுது நாலென்ன வேணும் என்பதோடுகூடிய வாக்யம் வேறு” என்று அவ்விடத்திலெழுதியதும் பொருந்தாது. இரண்டென்ன வொண்ணுது என்கிற அம்சத்தைச் சிறிது விசாரிப்போம். எந்த விடத்தில் சரணங்கள் இரண்டென்று சொல்லியிருப்பதை ஆச்சான்பிள்ளை ஒண்ணுது என்று தடுக்கிறுர் என்று பராமர்சித்தால்; த்வயத்தில் சரணௌ என்று சொல்லியிருப்பதை என்றே விளங்கும். ஸ்ரீ நாராயண சரணௌ என்றுவது நாராயண சரணௌ என்றுவது கேவலம் சரணௌ என்றுவது எங்கேயோ சிலவிடத்தில் இருப்பதாகக் கருதி அதைத் தடுக்க த்வயவிவரண ப்ரகரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை ஆரம்பித்தாரென்று சொல்வது ஒருபடியாலும் சக்யமாகாதன்றே? ஒண்ணுது என்று எங்குள்ளதைத் தடுக்கிறுர் என்கிற விசாரமே இங்கு முக்யம். ஆகையால் அண்ணங்கராசாரியருக்கு இப்பதத்திலென்கிற பதம் எந்தவாக்யத்திலிருந்தாலென்ன? எப்படிக்கும் இந்த விசாரம் த்வயத்திலிருக்கும் த்விவசன விஷயமென்பதில் ஸந்தேஹிக்கக் கொஞ்சமும் வழி இல்லையே?

இங்கு இந்த விஷயம் அறியத்தக்கது— “இப்பதத்தில் த்விவசனம் ஸத்விதீயம் இவ்வுபாயமென்கிற ஸாஹஸ வசனத்தைத் தள்ளுகிறது. அவனும் அவளும்கூடி உபாயமென்னில் சரணங்களிரண்டென்ன ஒண்ணுது. நாலென்னவேணும்” என்பது ஆச்சான்பிள்ளை ஸூக்தி என்று இவரே எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறுர். இந்த வாக்யங்களில் ஒவ்வொரு பதத்தையும் ஊன்றிப்பார்க்க வேண்டும். இப்பதத்திலென்பதற்கு ‘ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ’ என்கிற பதத்தில் என்று அர்த்தமென்பதை இவரே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறுர். இங்கு த்விவசனம் ஸாஹஸ வசனத்தை எப்படித் தள்ளுகிறது என்பதை விசாரிக்கவேண்டும். பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தில் பர்யவஸிக்கக்கூடியதான சேரச்சொல்லப்பட்ட க்ரியாதிகளையுடையவளாக விருக்கையாகிற விசேஷணத்வத்தைக் கொள்ளில் இத் த்விவசனம் அநுபபன்னமாய்முடியுமாகில் இது ஸாஹஸவசனத்தைத் தள்ளுகிறது என்று சொல்லக்கூடும். அநுபபத்தியோ த்விவசனத்திற்கு ஒருகாலும் சொல்லமுடியாது. ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் கொள்ளில் சரணசப்தம் அவளுடைய சரணங்களையும் சொல்லுமென்று வைத்துக்கொண்டு அநுபபத்தி சொல்லுகிறதா? அவளுக்கு உபாயத்வமிருந்தாலும் மதுப் இருக்கையாலே சரண சப்தம் நாராயணனுடைய சரணங்களை மாத்திரம்தான் சொல்லுமென்று வைத்துக்கொண்டு அநுபபத்தி சொல்லுகிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் ‘ஸ்ரீநாராயண சரணௌ’ என்கிற விடத்தில் போலே ‘ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ’ என்கிற விடத்திலும் “ஸ்த நாரீ நாரம் அிக்ஷாவிஷ்ணு ஜாதிः ப்ராயேண” என்கிற வாமநஸூத்ராதிகள்படியே த்விவசனத்தாலேயே பஹு அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கலாமாகையாலே த்விவசனத்திற்கு அநுபபத்தி சொல்லமுடியாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் த்விவசனமேயிருக்கவேணுமாகையாலே அடியோடு அநுபபத்தி சொல்லமுடியாது. ஆகையால் இந்த த்விவசனம் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தை எப்படித் தள்ளும்? அநுபபத்தியில்லாவிடிலும் தள்ளுமென்னில் ப்ரபத்யே என்கிற விடத்தில் ஏகவசனமும் உபாயத்வத்தைத் தள்ளலாம். கிம் வஹுநா? நாராயணய இத்யாதி பதங்களும் தள்ளலாம். அவனும் அவளும் கூடி என்கிற வாக்கியத்திலும் “சரணங்களிரண்டென்ன வொண்ணுது நாலென்ன வேணும்” என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? இவ்வாக்யத்தில் இப்பதத்திலென்கிற பதம் வாராவிடிலும் ஸ்ரீநாராயணர்களுடைய பிரஸ்தாவமிருப்பதாலே “ஸ்ரீநாராயணசரணௌ, ஸ்ரீநாராயணயோஶ்சரணௌ, ஸ்ரியோ நாராயணஸ்ய ச சரணௌ, ஸ்ரீஸஹிதோ நாராயணஸ்ய சரணௌ, ஸ்ரீஸஹநாராயணசரணௌ” என்கிற ஐந்து ஸ்தலங்களுக்குள் ஒரு ஸ்தலத்தில் பஹுவசநாபத்தி பண்ணப்படுகிறதாக அவசியமொப்புக்கொள்ள வேண்டும். இவைகளில் முதல் மூன்று ஸ்தலங்களை ஒரு கூறுகவும் கடைசி இரண்டு ஸ்தலங்களை ஒரு கூறுகவும் கொள்ளலாம். முதல் மூன்று ஸ்தலங்களிலோ “ஸ்த நாரீ நாரு” என்கிற வாமன ஸூத்திரத்தாலும் அதற்கிணங்கிய மஹாகவிப்ரயோகங்களாலும் மீமாம்ஸா நியர்யவிசேஷத்தாலும் த்விவசனத்திற்கே பஹுத்வத்தை அர்த்தமாக தாராளமாகக் கொள்ளலாமாகையாலே “இரண்டென்ன ஒண்ணுது” என்பது அடியோடு சேராது. இது

விஷயத்தை இவரே ரக்ஷாக்ரந்தத்தில் 35ம் பக்கத்தில் "த்வயத்தில் ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்றோ ஸ்ரீநாராயணயோ: சரணௌ என்றோ இருந்து அது பஹுவசனாந்தமாகத்தானிருக்கவேண்டு மென்று யாராவது ஆபாதனம் செய்திருந்தால் அவர்களை வாய் மாளச்செய்ய இந்த வாமன ஸ்தோத்ராதிகள் உபகரிக்கும்" என்று எழுதியிருக்கிறார். ஆக பரிசேஷந்யாயத்தாலே உத்தவ்விஶிஷ்ட மாயும் இதுவரை படிக்கப்பட்டு வருவதுமாகிய 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ' என்கிற ஐந்தாவது ஸ்தலத்தில்தான் பஹுவசனாபாதனம் பண்ணப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். இந்த ரக்ஷாகாரரோ "இப்பதத்திலென்பது" இரண்டாவது வாக்கியத்தில் இல்லை என்கிறார். வெகு வருஷங்களுக்கு முன்பே ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்கிற ஆபாதன சரீரத்திலே அடியோடு தாத்பர்யமில்லை. ஸ்ரீநாராயண சரணௌ என்கிற ஆபாதன சரீரத்திலேயே தாத்பர்யமென்று இரண்டு க்ரந்தங்களில் யெழுதியிருக்கிறாரென்பதை முன்பே சொன்னோம்.

இங்கு நம்முடைய ஒரு கேள்வி. அதாவது:— "இரண்டென்ன ஒண்ணுது" என்பது எந்த வாக்யத்தில் பொருந்துமோ அந்த வாக்யத்தை இதுதானென்று எடுத்துக்காட்டவேண்டும் என்பதே. இவர் அந்த வாக்ய விசேஷத்தைக் காட்டியேதீர வேண்டும். இவருடைய ரீதியினாலே த்வயத்தினருகிலும் போகக் கூடாது. அப்படிப்போனாலும் மதுப் இருந்தாலும் சரணபதம் ஸ்ரீயினுடைய சரணங்களையும் சொல்லுமென்கிற பக்ஷத்திலும் சொல்லாது என்கிற பக்ஷத்திலும் இவரிஷ்டம் நிறைவேறாது. இருக்கும் த்விவசனத்திற்கு ஒருவிதமான தோஷமும் சொல்ல முடியாதாகையாலே என்பதை சற்று முன்பே சொன்னோம். ஆகையால் முன்னெடுத்துக் காட்டிய ஆச்சான்பிள்ளையின் வாக்யத்திற்கும் அத்தோடு துல்யமான "த்விவசனம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறதென்கை" என்கிற மணவாளமாமுனிகளுடைய ஸூக்திக்கும் ஒருவிதமான அர்த்தத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டவேண்டியது இவருடைய கடமையாயிருக்கிறது. இதுவே ப்ரக்ருதம் முக்யமான விஷயம். இது விஷயத்தை இவர் ஸ்தாபித்த பிறகுதான் ரக்ஷாக்ரந்தத்தில் 19-வது பக்கத்தில் "த்விவசனம் இரண்டிற்குமேல்பட்ட மற்றொன்று

புகுர ஸஹியாமையாலே என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியும் அதற்கு நம்முடைய விவரணமும் க்ஷுத்ரஜ்ரும்பித நவவேதாந்த்யாபாஸ நிரபேக்ஷ நஸூதர்களின் ஹ்ருதவிஜ்ரும்பித வாக்விலாஸங்களாலே அசைக்கவும் போகாது" என்று இவர் எழுதியது ஜீவிக்கும் என்பதை இவர் திடமாக எண்ணியிருக்கவேண்டும்.

ஆக இவ்வளவால் இப்பதத்திலென்கிற ஸூக்திக்கு ஜாத்கவாதிவாக்யதுல்யத்வம் வாராமைக்காக பிராட்டிக்குமுபாயத்வம் கொள்ளில் சரணசப்தம் ஸ்ரீயின் சரணங்களையும் அவசியம் சொல்லவேண்டுமாகையாலே த்வயத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்று இப்படி பஹுவசனாந்தமாகவேதானிருக்கவேண்டும். த்விவசனாந்தமாயிருக்கக்கூடாது என்றே ஆச்சான்பிள்ளைக்கும் அபிப்பிராயம் கொள்ளவேண்டுமாகையாலே ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஆச்சான்பிள்ளைஸ்வாமி மதுப்பு இருக்கும்போது சரணசப்தம் ஸ்ரீயின் சரணங்களை ஒருகாலும் சொல்லாது என்கிற அம்சத்தையும், அப்படிச் சொன்னாலும் 'ஸ்தநாஶீநாம் ஶிக்ஷாவிஷா ஜாதி: ப்ராயேண' என்று இவை முதலிய ப்ரமாண நியாயங்களாலே த்விவசனமே நாலு சரணங்களையும் சொல்லக்கூடுமென்கிற அம்சத்தையும் அறியாமைமாலே "இரண்டென்னவொண்ணுது நாலென்னவேணும்" என்று ஸாதித்திருக்கிறார் என்று திருவுள்ளம் பற்றி "ஶரணாகதி வக்தவ்யமிதி யத் வ்யவஸிதம் । ஶ்ருத்யுக்தேஸ்ஸ்வரவஹாஸ்யம் தத் ப்ராயாந்யதோஷயாத்" என்று வஜ்ரவைபவயிதமான தூஷணத்தையருளிச்செய்தார் என்று தீர்ந்தது.

இரண்டாவது பக்கத்திலேயே "காரிகாதர்ப்பணத்தில் 'ஸ்ரீநாராயணசரணௌ' என்று ஆபாத்ய சரீரத்தை ஸ்பஷ்டமாகவே எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறது" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,

இதுவும் அடியோடு பொருந்தாது. அங்குள்ள பங்க்தியாவது— "வஸ்துதஸ்து ஶரோகஸ்ய வாயகக்வாஹிதம் வாயகமேவ ந ஸவதீத்யாஹ ஶரணாது—கயாதிதி। கண்யா யுக்: — ஶரணாதிதி நிஷேத்யஸ்யாக விஶிஷ்டவிவக்ஷாயாமிதி யக ப்ரஸஜ்ஜிதம் ஶுவாதிதழ, தக ஶ்ருத்யுக்தேஸ்ஸ்வரவஹாஸ்யம்। வதிப்ராயாந்யதோஷயாக ஶரணாந்யேவ ந வத்வா: ப்ரா

யா_ந்ருெ தாzஙயஃ, வ_த்ருாஸூ விஶேஷணெகௌ_நாஙயஃ, ஸ்ஃ ஷூாயாநெ்ருநொஹெயாவி_ுவக்ஷாயா ஏவ ஹி ‘ ஸ்ரீநாராயண உாரணௌ ’ ஐதி வக்தவ்யூ । விஶேஷண_தயாz_ந்ருதாஸ்ருா ஷூாயா_ந்ருவிவக்ஷாயா ஜூ ஷூயா நஹ ஒதவிஶேஷ்ருஉாரணஇ ஸ்ரோஷாஒெயவ தயா நிஷெ_ுமாஸ । ஃ_ந்ருயா ஒக்ஷணவிஶி ஷெ_ா ஶாஜேஹஜ்ுஸூமத ஐ_த்ருதூ வாக்யவ_நம் ந ஸ்ருாஸ ஐதி” என்பது. இந்த பங்க்திக்கு என்ன அர்த்தமென்று விசாரிக்க வேண்டும். கீழ் ‘ ஸ்ரீஜேஉவிரோய தஃ ’ என்றும், ‘ ஶவெ ஷூாஸதஃ ’ என்றும், த்விவசநத்திற்கு ஸ்ரீயின் விசேஷண த்வத்தைப் பாதிக்க யோக்யதை உள்ளதாகக் கொண்டு, உபக்ர மாதிகரண ந்யாயத்தாலே முதலில் சொல்லப்பட்ட விசேஷணத் வம் ப்ரபலமாகையாலே அதை முடிவிலிருக்கும் துர்பலமான த்விவசனம் பாதிக்காது என்று சொல்லப்பட்டது. வாஸ்தவத் தில் த்விவசனத்திற்கு அதை பாதிக்க யோக்யதையே கிடை யாது. ஸ்ரீக்குமுபாயத்வம் கொள்ளில் பஹுவசனம் வரவேண் டியிருந்து அது வாராமல் த்விவசனம் வந்திருந்ததாகில் இந்த த்வி வசனத்திற்கு விசேஷணத்வத்தைப் பாதிக்க சக்தி உண்டென்று ஒப்புக்கொண்டு அந்த பாயத்தை விலக்க ந்யாயத்தைக்கொள் வது ஆவச்யகமாகும். இவ்விடத்திலோ ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத் தைக் காட்டக்கூடிய விசேஷணத்வமிருந்தாலும் சரணசப்தம் விசேஷ்யமான நாராயணனுடைய சரணங்களையே சொல்லவேண் டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளதாகையாலே பஹுவசனத்திற்கு ப்ரஸக் தியே இல்லாமையாலே விசேஷணத்வத்தை பாதிக்கச் சக்தி யற்றதாகவே த்விவசனம் நிற்கிறது. ஆகையால் இங்கு ந்யாய ஸஞ்சாரம் அநாவச்யகம். ஸ்ரீக்கு அப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்து அதற்கனுகுணமான மதுப் என்றும் ப்ரத்யயத்தை ப்ரயோகித் திருக்கும்போது சரணசப்தம் ஸ்ரீயின் சரணங்களை ஒருகாலும் சொல்லாதாகையாலே பஹுவசனத்திற்கு ப்ரஸக்தி இல்லையா கையாலே ஸ்ரீக்குமுபாயத்வம் கொள்ளில் பஹுவசனமிருக்க வேண்டும் என்கிற ப்ரஸங்கம் அஸங்கதமேயாகும். இருவருக் கும் துல்யமாக ப்ராதாந்யத்தையே விவக்ஷித்து அதற்கு அநு குணமாக மதுப் ப்ரத்தியயம் ஸஹசப்தம் முதலியவைகளை ப்ர யோகியாமல் இரண்டு பதங்களுக்கும் த்வந்த்வ ஸமாஸத்தைக்கொண் டால் அப்போது சரணசப்தம் ஸ்ரீயின் சரணங்களையும் சொல்

லக்கூடிய சக்தி உள்ளதாகையாலே பஹுவசனம் வரவேண்டும் என்று ஆபத்தி பண்ணலாம். ஆக மதுப் முதலியவைகளில்லா மலிருக்கும் த்வந்த்வஸமாஸத்தில் பண்ணக்கூடிய பஹுவசனா பத்தியை மதுப்பிருந்து விசேஷணவிசேஷ்யபாவம் தோன்று மிடத்தில் பண்ணினது அடியோடு பொருந்தாது. இப்படியிசை யாமல் விசேஷணவிசேஷ்யபாவம் தோன்றுமிடத்திலும் வாஸ் தவத்தில் விசேஷ்யத்துக்குப்போலே விசேஷணத்திற்கும் சேரச் சொல்லப்பட்ட க்ரியாதிகளுண்டாகில் த்வந்த்வஸமாஸத்தில் போலே வசனாதிகள் வரவேணுமென்று கொள்ளில் ஒக்ஷண விஶிஷெ_ா ஶாஜேஸூமதஃ என்கிறவிடத்திலும் ஸூமதௌ என்று த்விவசநம் வர ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால் விவக்ஷாதீனமாக சப்தப்ரயோகம் பண்ணும்போது ஒன்றுக்குச் சாப்தமாக விசே ஷணத்வம் சொல்லில் அவ்விடத்தில் விசேஷ்யத்தை அநுஸ ரித்தே லிங்கவசனாதிகள் வருமென்று எல்லோருமிசையவேண் டியதால் த்வயத்தில் பஹுவசநாபத்தி அடியோடு பொருந்தாது என்கிற அர்த்தம் இந்த காரிகாதர்ப்பணவாக்யங்களுக்கு ஸ்பஷ்ட மாகத் தோன்றவில்லையா? இவ்விடத்தில் “ ஃ_ந்ருயா ஒக்ஷண விஶிஷெ_ா ஶாஜேஹஜ்ு ஸூமத ஐ_த்ருதூ வாக்யவ_நம் ந ஸ்ருாஸ” என்கிற வாக்யத்தை முக்யமாகக் கவனிக்கவேண்டும். இங்குள்ள ‘ ஸ்ரீநாராயண சரணௌ ’ என்பதை இவர் தமக்கு அநுகூலமாக எடுத்தது கொஞ்சமாவது பொருந்துமா? இது “ பச்ய சகுந்தலாவண்யம் ” என்றால் ‘ க்வ மே அம்பா ’ என்று கேட்ட தோடு துல்யமாகாதா? இருவருக்கும் ஸம்ப்ராதான்யவிவக்ஷை யைக் காட்டும் ஸமயத்தில் மதுப் ப்ரத்யயத்தோடு கூட எப்படி எடுக்கமுடியும்? ஆகையாலேயன்றோ மதுப் இல்லாமல் எடுத்துக் காட்டியது. “ த்வயத்தில் ஸ்ரீக்கும் உபாயத்வமுண்டாகில் ஸ்ரீ நாராயண சரணௌ என்று இருக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் சொல் லுவது சரியல்ல” என்றன்றோ இவருக்கு அபிமதமான அர்த்தம் வேறுவிதமானால், வதிஷூாயா_ந்ருெதாzஙயாஸ– “வ_த்ருாஸூ விஶேஷணெகௌ_நாஙயஃ, ஃ_ந்ரு_தாஸ்ருா ஷூாயா_ந்ருவிவக்ஷா யாம் து, ஃ_ந்ருயா ” என்கிற இந்த வாக்யங்களுக்கு என்ன அர்த்தம் சொல்லுகிறது. இந்த ரக்ஷாகாரரே அதைச் சொல்லித் தலைக்கட்டவேண்டும். ‘ சரணாவிதி வக்தவ்யம் ’ என்கிற ச்லோ கத்திற்கு இவர் சொல்லுகிற வியாக்யான தாத்பர்யத்தை அநு

ஸரித்துத் தாத்பர்யம் சொல்லவேணுமாகையாலே "ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ என்று ஆபாதனம் பண்ணினதாக ப்ரமித்துத் தூஷித்திருக்கிறார்" என்று இவர் பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்வத்திலும் ரக்ஷாவிலோசன பாவப்ரகாசிகையிலும் மிகவும் ஸம்ப்ரமத்தோடு சொல்லியிருப்பது எப்படிப் பொருந்துமென்று விமர்சஹ்ருதயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

முகவுரையில் இரண்டாவது பக்கத்திலும் க்ரந்தத்தில் 44,45 பக்கங்களிலும் ஸ்ரீஸாரஸ்வாதினியில்'[illegible]'என்று ஸாதித்திருப்பதைப் பற்றி மிகவும் தூஷித்திருக்கிறார். 'ஸாமாத்யோ ராஜா'என்பதற்கும், ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்கிற பதத்திற்கும் அதிகமான வைஷம்யமுண்டு என்பதை ப்ரகிருதி ப்ரத்யயார்த்தாக்வயக்ரமங்களைக்காட்டி உபபாதிக்கிறார். 'ஸ்ரீமந்நாராயண: ப்ரபத்தவ்யௌ என்று ப்ரயோகிக்கக்கூடாது—என்று ஸாரஸ்வாதினீகாருடைய நிஷ்க்ருஷ்டமான தாத்பர்யமேற்படுகிறது. அப்படி யார் ப்ரயோகிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள்? என்றும் 45-வது பக்கத்திலெழுதியிருக்கிறார்.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீஸாரஸ்வாதினியில் எவ்விதமான வாக்யங்கள் இருக்கின்றன? இவர் அதற்கு என்ன அர்த்தத்தை க்ரஹித்திருக்கிறார்? என்பதை சிறிது விசாரிக்கவேண்டும். ஸ்ரீமந் நாராயண: ப்ரபத்தவ்யௌ என்று ப்ரயோகிக்கக்கூடாது என்கிற தாத்பர்யம் அந்த விடத்தில் ஏற்படுகிறதா? என்பதையும் விசாரிக்கவேண்டும். "[illegible]" என்பது ஸாரஸ்வாதினீவசனம். இதற்கு என்ன அர்த்தம்? [illegible]

[illegible] அப்படியே ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்கிற இடத்திலும் பிராட்டிக்கு சாப்தப்ராதாந்யமும் நாராயணனுக்கு சாப்தப்ராதாந்யமும் தோன்ற மதுப்பிருப்பதாலே நாராயண சரணௌ என்கிற இடத்தில்போலே ஸ்ரீமந் நாராயணசரணௌ என்கிற இடத்திலும் வசனப்ரவிருத்தி விஷயத்தில் பிராட்டியைச் சொல்லப்படாதவளாகவே பாவித்து நாராயணசரணங்களிரண்டாகையாலே த்விவசனமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருவருக்கும் ஸமப்ராதான்யம் தோன்றும்படி வாக்யஸன்னிவேசமிருந்தால் பஹுவசனப்ரஸக்தி உண்டு என்று இந்த ஸாரஸ்வாதினீஸூக்திக்கு நிஷ்க்ருஷ்டமான அர்த்தம் தோன்றவில்லையா? இப்படியிருக்க இங்கு ரக்ஷாகாரர் சாப்தபோதத்தை வர்ணித்து உபபாதித்த வைஷம்யம் எதற்குப் பிரயோஜகம்? 45-வது பக்கத்திலேயே "[illegible]" என்று ஸாரஸ்வாதினி முதலிய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு பிருதமனித்திருக்கிறார்.

முகவுரையில் 4வது பக்கத்தில் "பிராட்டியும் தனியே உபாயம்தான் என்று சொல்லமாட்டாமல் விசிஷ்டமும்பாயமென்னே சொல்லிக்கொண்டிருக்குமவர்கள் வீணை வசனக்ருத்ய விமர்சம் செய்தது அபிமத ஸாதகமாகாது. இது ஸாரஸங்க்ஷேபம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீதேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் உபாயத்வத்தை எவ்வித மாகச் சொல்லுகிறார்கள்? பிராட்டிக்கு அப்ராதான்யமாவது என்ன? உபாயத்வமாவது என்ன? விசிஷ்டமுபாயமென் பதற்கு என்ன தாத்பர்யம்? ஸ்ரீக்கு தனித்து உபாயத்வமில்லை என்பதற்கு என்னபாவம்? என்று விமர்சிக்கப்புகுந்து ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளையும் தத்வ்யாக்யாந ஸ்ரீஸூக்திகளையும் யதாக்ரம மாக ஸேவித்தால் இவ்விஷயங்களினுண்மை நன்கு விளங்கு மாகையாலே அப்படியிருக்குமதிகாரி விஷயத்தில் இந்த ஸாரஸங் க்ஷேபத்திற்கு வெகுமதிபெற அடியோடு அவகாசமில்லை.

ஸாக்ஷாந்மோக்ஷப்ரதான ஸங்கல்பாச்ரயத்வ மோக்ஷார்த்த பரஸ்வீகர்த்ருத்வ ஏததுபயாத்மகம் ப்ரக்ருதத்தில் உபாயத் வம். இப்படிப்பட்ட உபாயத்வம் பிராட்டி பகவான் இவர்களிரு வருக்கும் தனித்தனியே உண்டு. பிராட்டிக்கு இவ்வுபாயத்வம் அநுதி பகவதிச்சாஸித்தம். பகவானுடைய உபாயத்வமோ பிராட்டியின் இச்சாஸித்தமன்று. இதுதான் உபாயத்வத்தில் பேதம். இதையிட்டே பிராட்டிக்கு அப்ரதானோபாயத்வ வ்யபதேசம். விசிஷ்டமுபாயமென்பதற்கு ஒரு சேதனன் விஷயத்திலும் அவன் மாத்திரமாவது அவள் மாத்திரமாவது தனித்து மோக்ஷரூப பலப்ரதான ஸங்கல்பததர்த்த பரஸ்வீகாரங் களைப் பண்ணுகிறதில்லை என்று அபிப்பிராயம். உபாயத்வம் வ்யாஸஜ்ய வ்ருத்தி என்பதற்குமிதுவே தாத்பர்யம். உபாயத்வி த்வமில்லை என்பதற்கு பகவான் எப்படி அன்யேச்சானதீனமான உபயத்வமுடையவனோ அப்படி அன்யேச்சானதீனமான உபாயத்வமுடையதான இரண்டாவது வஸ்து கிடையாது. பிராட்டியோ வென்றால் அவனுடைய அநுதீச்சாஸித்தமான உபாயத்வமுடையவள் என்று தாத்பர்யம். பிராட்டிக்கு பதி பாரதந்திரியரூபமான அப்ரதான்யமாவது அவனுடைய இச்சா தீனமான ஸர்வவியாபாரங்களையும் உடையவளாக விருக்கையே. இந்தஅம்சம் எல்லாசேதனர்களுக்கும் துல்யமானாலும் இவளுக்கு மோக்ஷப்ரதான ஸங்கல்பாச்ரயத்வம் பரஸ்வீகர்த்ருத்வம் ஜகத் ஸர்காதி வியாபாரவத்த்வம். ஏகோனஸமஸ்தசேஷித்வம் என்று இவை முதலிய ஆகாரங்கள் அனந்யதாஸித்தப்ரமாணங்களாலே ஸித்திக்கையாலேஇதரசேதனரைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம் உண்டு.

பத்நீஸஹ த்வாரக யாமக த்வாரக ச, லக்ஷ்மீநாராயணாப்யாம் ஸமுத்தா ரணஹேதுக ச, ரக்ஷாபேக்ஷாஸஹிஷ்ணுஹேதுக ச என் கிற வ்யவஹாரம்போலே ஸ்ரீநாராயணன் ஆவஹித ஸாக்ஷா ந்மோக்ஷோபாயஹேதுக என்கிற வ்யவஹாரமும் ஸ்ரீதேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அனைவருக்கும் அபிமததமமே. ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே பிராட்டியின் உபாயத்வ விஷயத்தில் இவ் வர்த்தஸ்திதியை இசைந்திருக்குமவர்கள் விஷயத்தில், இவரு டைய முகவுரையில் 3, 4 பக்கங்களிலும், ரக்ஷாக்ரந்தத்தில் பல விடங்களிலும் உள்ளதான "பிராட்டிக்கு ப்ரதான உபாயத்வம் கொள்ளில் உபாயத்வித்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். அப்ரதான உபாயத் வம் கொள்ளில் அது புருஷகாரத்வத்திலேமுடியும்". "விசிஷ்டமு பாய மென்றே தேசிக ஸூக்திகளிலுமேற்படுகிறது." "பிராட் டிக்குத் தனித்து உபாயத்வம் சொல்லவழியில்லை" என்று இவை முதலிய வாதங்கள் எப்படி ஸபலமாகும்? "ந ஸ்வதந்த்ரா" என் கிற காரிகார்த்தத்தையறிந்தால் எவ்விதமான உபாயத்வித்வம் அநிஷ்டமென்பது விளங்கும்.

இவர் ஸ்ரீதேசிகனுக்கே பகவானுக்குப்போலே பிராட்டிக்கு ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயத்வம் அனபிமதம் என்று ஸ்ரீதேசிக ஸூக்திகளைக்கொண்டே உபபாதிக்கிறார்.

இது மிகவும் விநோதமானது. இதற்குப் பதில் சொல்லு வதே அநாவசியகம். ஆகிலும், ஸ்ரீதேசிகன் ஸூக்திகளை அடி யோடு ஸேவியாதவர்களைக் குறித்து ஸங்க்ரஹமாக சில ஸூக்தி களை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டுகிறேன். "ஸர்வஸ்வீகாரஸஹி தம் ரக்ஷாஸங்கல்பபூர்வகம் | த்ரவ்யாதிக்ரியாஹேதும் ஹிரண்யஸ்ய விஶேஷணம் ||" என்பது ஸித்தோபாயசோதநாதி காரத்திலுள்ள ஒரு காரிகை. இதில் பூர்வார்த்தம் எதற்காக ப்ர வர்த்தித்தது? "ஸாத்யோபாய உபேயஸ்ய ஸாதனோபாதி வ த்வேஷேண | ஸ்வீக்ருத: ஸ்வீக்ருதஸம்பந்தி ஸ்ரீஸஹிதோஷவேக்ஷ்யதாம்" என்பது த்வயாதிகாரத்திலுள்ள காரிகை. "விஶேஷணவி ஶேஷேண வ்யாகாரத்வயஶாலிநா | விஶிஷ்டஸ்ய ஸ்வ ரூபஸ்ய ஸ்வோபாயத்வே ந விக்ரஹ: ||" என்பது ஸ்ரீநி க்ஷேபரக்ஷையிலுள்ள காரிகை. இந்தக் காரிகைகள் மூன்றை

ம், "யாவகாஷா தாவெ" என்கிற ச்லோகத்தில் சொன்ன ணை விபாகத்தின்படியே பும்ஸ்த்வ பித்ருத்வ ப்ரசாஸித்ருத்வாதிகளாலே ப்ரதாபோத்தரனாய் தண்டதரனாய் நிற்கிற ஈச்வரனைப்பற்ற இழிவார்க்கு ஸ்த்ரீத்வ மாத்ருத்வாதிகளாலே வந்த மார்தவ வாத்ஸல்யாதி குணாதிசயத்தாலே இவள் அவனைப்பற்ற மக்குப் புருஷகாரமாகையும் ஈச்வர ஸ்வாதந்திரிய நியதமென்று கொள்ளில் இப்படியே ஸஹதர்ம சாரிணியான இவளாலே விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு சரண்யனாகையுமீச்வரஸ்வாதந்திரிய நியதமென்று கொண்டால் ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விரோதமில்லை." என்கிற த்வயாதிகார ஸூக்தியையும் ஸங்க்ரஹருசிகளான அதிகாரிகள் அவசியம் ஸேவிப்பார்களாக.

ஸ்ரீதேசிகனுக்கு ஸ்ரீக்கும் பகவானுக்குப்போலே 'ஸாக்ஷாத் மோக்ஷோபாயத்வமிஷ்டந்தான். இதற்கு ப்ரமாணங்களு முள்ளன என்பதை உபபாதிக்க வெட்கப்படுகிறோம். ஸ்ரீதேசிகனுக்கு ப்ரபத்தியென்று கதத்வமான ஒரு உபாயவிசேஷம் அபிமதமேயன்று. ஸம்ப்ரதாயஸ்தோத்ரம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமென்றே ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு வாக்யாநுஸந்தாநத்தாலே மோக்ஷமென்றே திருவுள்ளம். பக்தியென்று கதத்வமாக ஒரு உபாயவிசேஷம் அபிமதமேயன்று என்று ஒருவர் சொல்லப்புகுந்தால் இதற்கு பதில் சொல்லப் புகுவாருமுண்டோ? க்ருஷ்ண! உனக்கு இப்படியுமொரு லீலையுண்டா? என்றன்றோ இருக்க ப்ராப்தம்.

இப்படிப்பட்ட அனன்யதாஸித்தங்களான பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வத்தைக் காட்டில் வேறுபட்டதான மோக்ஷோபாயத்வத்தைப் பிரதிபாதிக்கிற ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரஸாரத்திலேயே பலவிடங்களில் காணலாம். இப்படியிருக்க ரகையில், 12-வது பக்கத்தில் "எம்பெருமானுக்குச் சொல்லுகிற சரணவரண கர்மீபாவம் அனன்ய ஸாமான்யம். அதில் கூறு கொள்ள யார்க்குமுரிமையில்லை என்பது விளங்கியே தீரும். இதனை ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளே நிலைநாட்டும்" என்றும், 27-வது பக்கத்தில் "ஸ்வாமி தேசிகனுக்கும் இவ்வளவே தான் விவக்ஷிதமென்று பல ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு நிலைநாட்டினோம். இன்னமும் பல காட்டுகிறோம்." என்றும் சொல்

லப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்காங்கு பல ஸூக்திகளையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. இது விஷயம் எப்படியிருக்கிறது? முன் காட்டப்பட்ட த்வயாதிகார ஸ்ரீஸூக்தியில் அவளுக்கு புருஷகாரத்வத்தை இசையுமாப்போலே சரண்யத்வத்தை இசைந்தாலும் ஒரு ப்ரமாணமும் விரோதிக்காது என்று ஸுஸ்பஷ்டதரமாக அருளிச்செய்திருக்க, இவர் அநேகபக்கங்களில் வெகு ஸம்ப்ரமத்தோடு ஸ்ரீதேசிகனுக்கு பிராட்டியின் உபாயத்வம் அபிமதமேயன்று என்று எழுதுகிறாரே. இது ஸகல தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளின் அர்த்தத்தையதாவத்தாக அறியாததாலேயோ? அல்லது அறிந்திருந்தும் வஞ்சனையாலேயோ? நிச்சயமேற்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட இவர் க்ரந்தத்திற்கு எவ்வளவு ப்ராமாண்யம் ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

முகவுரையில் 5, 6 பக்கங்களில் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்கிறவிடத்தில் த்விவசனமென்கிற லிங்கத்தாலே வைசிஷ்ட்யத்தைச் சொல்லுகிற மதுப் ரூபமான ச்ருதிக்கு பாதம் சொல்வது நியாயமன்று என்பது சரியன்று. இவ்விடத்தில் லிங்கத்திற்கு பாதம் ஒப்புக்கொள்ளில் வையர்த்யமே வரும். ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் கொள்ளில் த்வித்வத்திற்கு உபபத்தி ஸம்பவியாதன்றோ? ஆகையாலே 'ஸநயஷுக்ஷ ஷூஷிஹ தாநாம் விப ரீதம் பலாபலம்' என்கிற நியாயத்தாலே இங்கு லிங்கத்திற்கு ப்ராபல்யமே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். மீமாம்ஸகர்கள் "ஸப்தத³சாரத்நிர்வாஜபேயஸ்ய யூபோ ப⁴வதி" என்கிறவிடத்தில் ஸப்தத³சாரத்நித்வமென்கிற பரிமாணத்திற்கு க்ரியாரூபமான வாஜபேயமென்கிற யாகத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக நிவேசம் ஸம்பவியாமையாலே ஆனர்த்தக்யம் வருகிறது என்று கொண்டு பரம்பரையாக ஸம்பந்தத்தை உபபாதித்து வாஜபேயஸ்ய என்கிறவிடத்தில் ஷஷ்டீரூபமான ச்ருதியையே கௌணமாக கல்பித்து வாக்யார்த்தத்தை வர்ணித்திருக்கிறார்கள். வாஜபேயஸம்பந்தியான பசுயாகத்திற்கு அங்கமான யூபமென்கிற த்ரவ்யத்தின் ஸம்பந்தியாகையாலே பரிமாணவிசேஷத்தை வாஜபேயஸம்பந்தி என்று விவக்ஷிக்கக் குறையில்லையன்றோ என்று. அப்படியே இங்கும் பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் கொள்ளில் த்விவசனத்திற்கு ஆனர்த்தக்யம் வருகையாலே

அதற்கு பலத்தையே ஒப்புக்கொண்டு மதுப் ப்ரத்யயத்தையே உபலக்ஷணபரமாக நயிப்பிக்கவேண்டும்—என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இது அடியோடு பொருந்தாது. பூர்வமீமாம்ஸையில் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் முதல் பாதத்தில் 9-வது அதிகரணத்தில் ஸப்தத³ஶாரத்னி: என்கிற வாக்கியத்தை விசாரித்திருக்கிறார்கள். இவ்வாக்யார்த்தவிஷயத்தில் 'ஆனர்த²க்ய ப்ரதிஹதானாம்' என்கிற நியாயத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு ஒருவிதமான காரணமுமில்லை. எந்த மீமாம்ஸகரும் எந்த க்ரந்தத்திலும் ஸப்தத³ஶாரத்னி: என்கிறவிடத்தில் இந்த நியாயத்தை எடுக்கவில்லை. எடுக்கவும் முடியாது.

அந்த அதிகரணத்தில், ஸப்தத³ஶாரத்னிகம் ப்ரகரணத்தாலும், ஆனர்த²க்யத்தாலும் வாஜபேயத்திற்கு அங்க³மென்று கொள்ளவேண்டும். க்ரியாரூபமான வாஜபேயத்தில் ஸப்தத³ஶாரத்னிகரூபமான பரிமாணம் நிவேசிக்காது என்னில், வாஜபேயமத்⁴யமான த்³ரவ்யத்தில் முதலில் நிவேசித்து பிறகு வாஜபேயத்தில் நிவேசிக்கட்டும்— என்று பூர்வபக்ஷம். ஸப்தத³ஶாரத்னிகம் ஸாமானாதி⁴கரண்யபலத்தாலே முதலில் யூபத்தில் ஸம்பந்தித்து பிறகு யூபத்³வாரா யூபமுள்ளதான பசுயாக³த்தில் ஸம்பந்தித்து இந்த பசுயாக³த்³வாரா ப்ரதா⁴னமான வாஜபேயத்தோடு ஸம்பந்திக்கிறது என்றே அங்கீகரிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் அடியோடு யூபபத³ச்ரவணத்திற்கு ஆனர்த²க்யமே வருகிறது. யூபபத³த்திற்குக் கிஞ்சித்தும் ஸம்பந்தமில்லாத த்³ரவ்யத்³வாரத்வாச்ரயணத்தைக்காட்டில் வ்யவஹிதான்வயம் தோஷமன்று. ப்ரகரணத்திற்கு இப்படிக்கும் விரோதமில்லை. வாஜபேயஸ்ய என்கிற ஷஷ்டிக்கு ஸம்பந்தமாத்ரமே அர்த²மாகையாலே அதற்கும் விரோதமில்லை. 'அயம் தே³வத³த்தஸ்ய நப்தா' என்கிற அர்த²த்திற்குப்போலே, வாஜபேயஸ்ய யூப: என்கிற அர்த²த்திற்கும் விரோதம் சொல்ல முடியாதன்றோ? வாஜபேயஸம்பந்தி பசுயாக³ஸம்பந்தி

யூபஸம்பந்திகம் ஸப்தத³ஶாரத்னிகத்திற்கு உள்ளதன்றோ? என்பது ஸித்³தா⁴ந்தம். இவ்வ்யுத்பத்தியில் 'ஆனர்த²க்யப்ரதி ஹதானாம்' என்கிற ந்யாயத்திற்கு இங்கு ப்ரவேசிக்க என்ன வழியுள்ளது? ச்ருதிலிங்க³வாக்யாதி³களாலே வாஸ்தவத்தில் து³ர்ப³லமான இந்த ப்ரகரணத்திற்கு இங்கு ப்ராப³ல்யத்தை அவலம்பித்து ஸித்³தா⁴ந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸப்தத³ஶாரத்னிகம் என்பது ஒரு பதார்த்தம். அது ஸாத்⁴யரூபமான கர்மமன்று. பூர்வபக்ஷத்திலும் த்³ரவ்யத்திற்கே இந்த பரிமாணத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகையாலே அதற்கு ஆனர்த²க்யமும் சொல்லமுடியாது. ஆகையாலே ஒரு பதார்த்தத்திற்கு ப்ரதா⁴னத்தைக் குறித்து ஸாக்ஷாத் அங்க³த்வம் கொள்ளில் அப் ப்ரகரணத்திலிருக்கும் ஏதாவது ஒரு வஸ்துவுக்கு ஆனர்த²க்யம் வருமாகில் ப்ரதா⁴னத்தின் அங்க³த்தைக் குறித்து அப்பதார்த்தத்திற்கு அங்க³த்வத்தை இசைந்து ப்ரதா⁴னத்தோடு பாரம்பர்யஸம்பந்த⁴த்தையே அங்கீகரித்து ஆனர்த²க்யத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டும் என்று இங்கு சிக்ஷிதமான ந்யாயம். இங்கு ஸப்தத³ஶாரத்னிகம் வஸ்து; ப்ரதா⁴னம் வாஜபேயம்; அங்க³ம் பசுயாக³ம்; ஆனர்த²க்யம் யூபபத³ச்ரவணத்திற்கு என்று ஒரு பக்ஷம். பசுயாகா³காரத்திற்கு என்று மற்றொரு பக்ஷம். ஸப்தத³ஶாரத்னிகத்திற்கு பூர்வபக்ஷத்திலும் ஸித்³தா⁴ந்தத்திலும் ஸாக்ஷாத்காரரீத்யா ஆனர்த²க்யம் சொல்லமுடியாது. ச்ருதிக்கு ப்ராப³ல்யத்தை இசைந்தால் ஸப்தத³ஶாரத்னிகரூபமான கர்மத்திற்கு க்ரியாயாமஸம்ப⁴வாத் ஆனர்த²க்யம் வருகிறது என்றன்றோ இவர் அபி⁴ப்ராயம். கிம் ப³ஹுனா இவ்விடத்தில் ஷஷ்டீச்ருதியை அவலம்பித்து பூர்வபக்ஷமும் வரவில்லை. கர்மத்தை அவலம்பித்து ஸித்³தா⁴ந்தம் செய்யப்படவுமில்லை. ஆகையால் அந்த ந்யாயத்தை இங்கு சொல்லமுடியாது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் "ஆனர்த²க்யாத் தத³ங்கே³ஷு" என்கிற ந்யாயந்தான் ப்ரவர்த்திக்கிறது. இந்த நியாயம் வேறு. "ஆனர்த²க்யப்ரதிஹதானாம் — ப³லம்" என்கிற ந்யாயம் வேறு, அந்த ந்யாயத்தைக்கொண்டு மீமாம்ஸகர்கள்

" வஶா˜ஃவாகரோதி " " ய˜வெ வஶா˜ம் நியா˜ஞ்ஜீத" " வஶா˜ம் வயபூஜிகரோதி " என்றிவை முதலிய வஶா˜ய ஃபூங்கள் ஸ்தானப்ரமாணத்தைக் காட்டில் ஷ்ருகரண ஷ்ருஃா ணத்திற்கு ஶ்ரு˜திஶிஜெத்யாஷியாலே ஸிஃமான ப்ராபல்யத் தையவலம்பித்து ஜெ்யாதிஷெஃாயபூங்கள் என்று அங்கீகரிக் கில் ஜெ்யாதிஷெஃம் ஸொஃயாமமாகையாலே அதற்குப் பசுவில்லாமையாலே அவைகளுக்கு ஆநயபூக்யம் வருகிறது. ஆகையாலே ஃ˜பைபூஃமான ஷ்ராநஷ்ருஃணத்திற்கே ஆந யபூக்ய ஷ்ருதிஹதாநாம் விவரீதம் ஃஃாபஃம் என்கிற ந்யா யத்தாலே ப்ராபல்யத்தை இசைந்து இதனாலே அவைக ளுக்குவஶா˜யாமாயபூகவத்தையே அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று ஸஃவிஶெஷத்தில் நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படியே " கவம்ஹ்யெ ஷ்ருயஶொ ஃனோதா " என்கிற மந்த்ரத்திற்கு கதிஷ்ருகாஶநஸாஃயபூ்யா˜வெஶிஜ்த்திற்கு ஃளபைபூஃ்யத்தை யும் "யஃ்யவ்யந்யஷெவத்யஃ வஶா˜ரயா வ்யாஹெயெ்யஃனோ தாகாயபூா" என்கிற வாக்கியத்திற்கு ஷ்ராபஃ்யத்தையும் 'ஆநயபூக்யஷ்ருதிஹதாநாம்'என்கிற ந்யாயத்தாலே இசைந்து கதிஷொஃயாயபூகவத்தையே நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இங்கு அந்த மந்த்ரத்திற்கு ஶிஜ்ஞாந˜ஶொயெநாந்யாயபூகெவ வா க்யாநயபூக்யம் ஸஷ்ஃிதி ॥

" ஸவபூக்ரு ஃ˜பைபூஃஸ்யாவி ஷ்ருஃணஸ்ய ஃாயெயதி கிஞ்சிஃநயபூகீ ஹவதி। தஶொ விவரீதொ ஃாயொயொஜயி தவ்யஃ " என்று ஃஃாபஃாயிகரணத்தில் வாக்யகாரரும் சொல்லியிருக்கிறார். கீழ்க்காட்டிய இரண்டு ஸ்தலங்களிலும்"ஆ நயபூக்யாதஃஜெ்ஷ˜" என்கிற ந்யாயத்திற்குப்ரஸக்தியில்லை. எந்தவிடத்தில்ஃ˜பைபூஃமான ஷ்ருஃணத்தைக்கொண்டாகிலும் ஆநயபூக்யத்தைப் பரிஹரிக்கமுடியாதோ அந்தவிடத்திலே தான் அந்த ந்யாயம் ப்ரவர்த்திக்கிறது. ஒரு பதார்த்தத் திற்கு ப்ரதாநத்தோடு ஸம்பந்தம் கொள்ளில் அப்பதார்த்தத் திற்கோ வேறு பதார்த்தத்துக்கோ ஆநயபூக்யம் ப்ரஸங்கிக்கு மானால் அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக அந்த பதார்த்தத்திற்கு

189899

அதின் அங்கத்தோடு ஸம்பந்தத்தை [illegible] வேண்டும் என்று அந்த ந்யாயத்திற்கு அர்த்தம் என்று முன்பே சொன் னோம். "ஸவஃஶாரதிவபூஜவெயஸ்ய ய˜வொ ஹவதி" என்பது உதாஹரணம். இவ்விடத்தில் ஆறு ப்ரமாணங்களுக் குள் எந்த ப்ரமாணத்தைக் கொண்டும் ஆநயபூக்யத்தைப் பரிஹரிக்கமுடியாது. இந்த இரண்டு ந்யாயங்களுக்குமிப்படி விஷயவ்யவஸ்தையை மீமாம்ஸகர்களே வர்ணித்திருக்கிறார்கள். வஸ்˜ஸ்திதி இப்படியிருக்க "ஆநயபூக்யாதஃஜெ்ஷ˜" என் கிற ஸ˜ஶ்ருத்திலும் " ஆநயபூக்யஷ்ருதிஹதாநாம் விவரீ தம் ஃஃாபஃம் " என்கிற ந்யாயஶரீரத்திலும் ஆநயபூ க்யஶப்தமிருப்பதையும் அந்த அதிகரணத்தில் " ஸவஃஶா ரதிவபூஜவெயஸ்ய ய˜வொ ஹவதி " என்கிற வாக்யத்தை எடுத்திருப்பதையும் பார்த்துவிட்டு தாமாகவே ஆநயபூக்ய ஷ்ருதிஹதாநாம் என்கிற ந்யாயம் இவ்வாக்யத்தில் ஸஞ்சாரித மென்றும், அந்த ந்யாயந்தான் ஸ˜ஶ்ருத்தில் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது என்றும் ஜ்ஹித்தும், ஆநயபூக்யம் ப்ரமாணங் களுக்குத்தான் என்று ஜ்ஹித்தும், ஸவஃஶாரதிஃ என்கிற விடத்தில் ஷஷ்ஃ்ஶ்ரு˜திக்கு ஸிஃாஹத்தில் ஃளபைபூஃ்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாக ஜ்ஹித்தும், ஸவஃஶாரதிகமே ஶிஜ்மென்று ஜ்ஹித்தும், ஷஷ்ஃ்ஶ்ரு˜திக்கு ஸாக்ஷாத் ஸம்ப ந்த்ராகாஶ்ரயணெ இந்த ஶிஜ்ஃநயபூகமாகிறது என்று ஜ்ஹித்தும் உவொஃ்தத்தில் 5, 6 பக்கங்களில் இவரெழு திய வாக்யங்கள் ஸ˜தராம் அஸஜ்தங்களாய்த் தீர்ந்தன என்றறியவும். இவரிங்கு " ஶிஜஸ்ய ஃாயெzவி ந தஸ்யாந யபூக்யஃ- கிஞ்˜ அஷ்ருஃணெ்யவெ " என்று எழுதியிருக் கிறார். இதற்கு என்ன அர்த்தமென்று எந்த மீமாம்ஸகர் களைக் கேட்டாலும் தெரியவில்லை என்றே சொல்லுகிறார்கள். அயத்தில் அிவஶநஶிஜஸ்ய ஃாயெzவி ந தஸ்யாநயபூக்யம் கிஞ்˜ அஷ்ருஃணெ்யவெ என்று சொன்னால் என்ன பதில் அளிக்கப்போகிறாரோ தெரியவில்லை. " யத்ருஹி ஷ்ருஃவெந ஷ்ருஃணெந ஃாயஃ்யாநஃவி ஃ˜பைபூஃம் ஷ்ருஃணாநயபூக்யம்

[library stamp]

ந[illegible]ம் பிசகு. அப்போது த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு ஆநர்த்தக்யம் வந்தே தீரும். ஆநர்த்தக்யப்ரதிஹதாநாமென்கிற ந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தரத்திற்கு ஸந்நிகர்ஷமும் ஸ்வதஸ் ஸித்திக்கும். இப்படியெழுதிய இவருக்கு மீமாம்ஸகர்கள் 'ஆநர்த்தக்யஜ்ஞர்' என்று ஏன் பெயரிடக்கூடாது? இப்படி எழுதி க்ரந்தத்தை வெளியிட்ட இவர், ந்யாயப்ரகாசம் என்கிற ஆபதேவீயக்ரந்தத்திற்கு விஸ்தீர்ணமானதும் ஸர்வமீமாம்ஸகாதரணீயமுமான மீமாம்ஸாந்யாயஸாரம் என்கிற வ்யாக்யாநமொன்றை எழுதி வெளியிட்டவரான உத்தமூர் வீரராகவாசாரியரைக் குறித்து உபோத்காதம் பக்கம் 6-ல் "அநேந ஸாதநேந மஹாமீமாம்ஸகத்வமேவ வ்யஞ்ஜிதம் பவதி" என்று எழுதியிருக்கிறார். இங்கு இன்னுமொரு விசேஷத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறோம். அதாவது ப்ரக்ருதாதிகரணத்தில் ஸித்தாந்தவர்ணநஸமயத்தில் 'வாஜபேயஸ்ய' என்கிற ஷஷ்டிக்கு வாஜபேயத்திற்கும் யூபத்திற்குமுள்ள பரம்பராஸம்பந்தத்தை அர்த்தமாகக் கொள்வதில் யாதொரு தோஷமுமில்லை. ஸாக்ஷாத் பரம்பரை என்று பிரித்துச்சொல்லாதே ஸம்பந்தமாத்ரத்தில் ஷஷ்டி வரும் என்றே சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. லோகத்திலும் 'தேவதத்தஸ்ய நப்தா' என்று வ்யவஹாரமுண்டு. ஆகையால் "வாஜபேயஸ்ய யூப:" என்றே அந்வயம். 'வாஜபேயஸ்ய ஸப்ததசாரத்நி:' என்று அர்த்தமில்லை. அப்படியானால் யூபவத்த்வத்திற்கு ஸ்வாதந்த்ர்யேண ஆநர்த்தக்யம் வரும். வாஜபேயஸம்பந்தியூபத்தைக் குறித்து ஸப்ததசாரத்நிகத்வத்தை விதிக்கிறது என்று கொண்டாலும் சதுரவத்தத்தைக் குறித்து பஞ்சாவத்தத்தை விதிக்கும் வாக்யத்திற்குப்போலே வாக்யத்திற்கு ஆநர்த்தக்யம் வரும். வாஜபேயத்திற்கு யூபம் கிடையாதன்றோ? ஆகையால் ஷஷ்டீ பரம்பராஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்றே கொள்ளவேண்டும். அப்போதும் ஷஷ்டீ முக்யவ்ருத்தையே என்று மீமாம்ஸகர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவ்விடத்தில்

ரக்ஷாகாரர் 'தேவதத்தஸ்ய நப்தா' என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தைப் பார்த்தார். ஸுதனை விட்டு அவனுக்குப் பின்புள்ளவனை நப்தாவை எடுத்திருக்கிறபடியாலே ஒரு விசேஷமிருக்கிறது என்று க்ரஹித்தார். ஸித்தாந்தத்தில் ஷஷ்டியானது வாஜபேயத்திற்கும் ஸப்ததசாரத்நிகபரிமாணத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லவில்லையென்கிற விஷயத்தை மறந்தார். அல்லது அறியாமல் போனார். நப்தாவைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டார். அதிசீக்ரமாக த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு மிகவுமநுகுணமாக உபோத்காதம் 6-வது பக்கத்திலேயே 'வாஜபேயஸம்பந்திபசுயாகாங்கபூத யூபஸ்ய ஸ்ப்ருஷ்டதயைவ வாஜபேயஸம்பந்தவ்யவஹாரோபபத்தே: | த்ருச்யதே ஹி லோகேऽபி 'நப்தரி தேவதத்தஸ்யாயம்' இதி வ்யவஹார:" என்று எழுதிவிட்டார். இந்த விசேஷத்தை நன்றாகப் பாருங்கள். ஷஷ்டீ மிகவும் வ்யவஹிதமான ஸம்பந்தத்தையும் சக்த்யா சொல்லக்கூடுமென்று காட்டுவதற்காக நப்தாவை எடுத்தது என்பதை இவர் அறியாமல் போனாரே. இந்த விநோதத்தைப் பாருங்கள்.

இனி இவர் உபயத்தில் ஆநர்த்தக்யப்ரதிஹதாநாம் என்கிற ந்யாயத்தை ஸஞ்சரிப்பித்ததைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம். பக்கம் 5-ல் விசாராரம்பத்திலேயே அவசநாதேவ ஸித்தத்தாலே என்றார். "ஸாத்யத்வம் ஸம்பாவாநாம் ஸித்தித்வமித்யதே" என்று மீமாம்ஸகர்கள் சொன்னார்கள். இதைத்தான் விமர்சத்தில் பக்கம் 8-ல் "அவசநத்திற்கு அர்த்தமே பொருள். பிராட்டி உபாயமன்று என்பது பொருளன்று... ஸாத்யத்ரயதேவ ஸித்தாக:" என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதைப் பார்த்தபிறகும் 'அவசநாதேவ ஸித்தேந' என்றெழுதுகிறார். 'ஸர்வமேவ தஸ்ய ஸித்தஸ்யாநர்த்தக்யமேவ ஸ்யாத்' என்றது எப்படிப் பொருந்தும்? ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைத் தாராளமாகக்கொண்டாலும் சரணபதஸ்ய ஸ்ரீசரணபரத்வேந ஸம்பவதீதி பக்ஷே ஸநாதநீநாம் இதி ந்யாயேந வைஹர்த்யத்தை அர்த்தமாகக் கொள்ளலாமாகையாலே ஆநர்த்தக்ய

க்யமில்லை. விஸாத்ருஶ்யஸித்தமான மற்றோர் பக்ஷத்தில் ப்ரபதநத்திற்கே உபபத்தியுள்ளது. ப்ரபதநத்திற்கு ஸாஹித்யத்தை ஸார்த்தமாகக் கொள்வதே ஆநர்த்தக்யத்தில் பர்யவஸிக்குமென்னில் அடுத்தபடியாக 'ஸஹபாஶம்ஸநம்' என்று எழுதியது சேராது. பாஶாயிகரணந்யாயாதிகளாலே ஸாஹித்யத்தை ஸார்த்தமாகக் கொள்ளில், ஆநர்த்தக்யம் வாராது என்கிற அபிப்ராயமன்றோ இங்கு தோற்றுகிறது. அந்யாந்யாஶ்ரயணம் இவ்விடத்தில் வரவழியில்லை என்பதை அடுத்தபடியாகவே சொல்லப்போகிறோம். மேலும், ஸாஹித்யத்தை க்ரஹித்தாலும் ப்ரயோஜநமுமுள்ளதாகையாலே ப்ரபதநத்திற்கு, பஶ்வாதிகளுக்கும் 'யஷ்டவ்யாந்யேவ தத்ஸ:—ஸதர்வ்யா' என்கிற வாக்யத்திற்கும்போலே ஸ்வார்த்தநா ஆநர்த்தக்யம் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் அயார்த்தவிஷயத்திலும் இந்நியாயத்தை ஸஞ்சரிப்பித்து இவர் ஶிஷ்யர்களால் தமக்குக் கிடைக்கும் 'ஆநர்த்தக்யவர்ஜிதர்' என்கிற பெயரை 'ப்ரஸங்கம் ஸம்பந்தம் பவதி' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸ்பஷ்டமாக ஆக்கிக்கொண்டார் என்று முடிந்தது.

உபோத்காதத்தில் 6-வது பக்கத்தில் 'யத்யபி ப்ரதே' என்று ஆரம்பித்து "பாஶாயிகரணந்யாயத்தாலே ப்ரபதநத்திற்கே ஸாஹித்யத்தை ஸார்த்தமாகக் கொள்ளக்கூடுமாகையாலே ப்ரக்ருதத்தில் அந்யதாஸித்தமான உபஸம்ஹாரங்கூட இல்லை" என்று வீரராகவாசாரியார் எழுதியதாக அநுவதித்திருக்கிறது. விஶிஷ்டத்தில் எந்தப் பக்கத்தில் எந்த வரியிலாவது பாஶாயிகரணந்யாயத்தை அவலம்பித்து உபஸம்ஹாரத்திற்கு அந்யதாஸித்தியைச் சொல்லியிருக்கிறாரா? இவ்விஷயம் அந்த க்ரந்தத்தில் எங்கும் காணப்படவில்லையே. விஶிஷ்டத்தில் 10-வது பக்கத்தில் "மேலும், இங்கே அந்யதாஸித்தமான உபஸம்ஹாரங்கூட இல்லை. வரணஶப்தத்தாலே இருவருடைய வரணங்களையும் க்ரஹிக்கவேண்டியிருந்தாலும், ப்ரயமஶ்ருததவிஶேஷ்யத்தை விடமுடியாது என்று சொன்னோம். [illegible] ஸ்ரீக்கு விஶேஷ்யமான நாராயணனுடைய

வரணங்களின் ப்ரயோஜநத்தையே சொல்லுவதால் ஒரு விரோதமும் இல்லை" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு ப்ரபதநத்திற்கு அந்யதாஸித்தி எவ்விதமாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது?

வரணஶப்தம் ஏகவசநம் இருந்தபோதிலும் ஸ்ரீயின் வரணங்களையும் சொல்லக் கூடியதுதான். ஆகையால் அவளுக்கு உபாயத்வம் கொள்ளில் வரணாது என்று ஸஹப்ரபதநாஶமாகவேதான் இருக்கவேண்டும். அப்படியிராமல் ப்ரபதநமே வந்திருக்கையாகிற ஸாமர்த்யத்தாலோ, இஸ்ஸாமர்த்யமாகிற அந்யதாஸித்தியையுடைய உபஸம்ஹாரத்தாலோ முதலில் ஸ்ரீமத் என்கிற இடத்தில் ஸ்ரீக்கு உபலக்ஷணத்வம்தான் கொள்ளவேண்டும் என்கிற வாதத்தை வரணஶப்தம், ஸ்ரீவரணங்களையும் சொல்லக்கூடுமென்கிற அம்ஶத்தை இசைந்தாகிலும் ஶ்ருதிலிங்காதி ந்யாயத்தாலும் உபக்ரமாதிகரண ந்யாயத்தாலும் இப்படிச் சொல்லக்கூடாது. முதலில் ஶ்ராவணமான விஶேஷணத்வத்தை அநுஸரித்து ப்ரபதநத்தைத் தான் நயிப்பிக்கவேண்டுமென்று இதுவரையில் நிரூபித்தோம். வாஸ்தவத்தில் முன் சொல்லிய ஸாமர்த்தியமும் அதையுடைய உபஸம்ஹாரமுமில்லை என்றே ஏற்படுகையாலே அந்த ந்யாயங்களை இங்கு கொண்டுவரவேண்டியதில்லை. வரணஶப்தம் ஸ்ரீயின் வரணங்களையும் சொல்லக்கூடியதாக இருந்தாலன்றோ அந்யதாஸித்தியிருப்பது. அத ஸ்ரீயோऽபி யத்யுபாயத்வம் ஸ்யாத் ததா வரணபதஸ்ய ததீயவரணபரதயா அப்யபத்யதயா ஸஹப்ரபதநஶாஸ்த்ரோபபத்திப்ரபதநஶ்ரவணம் ஸ்யாத் என்கிற அந்யதா அநுபபத்தியன்றோ இங்கு ப்ரபதநத்திற்கு அந்யதாஸித்தி. இது இங்கு கிடைக்கமாட்டாது. ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமிருந்தாலும ஏகவசநம் இருக்கையாலே வரணபதம் ஸ்ரீசரணங்களைச்சொல்லாதன்றோ? ஆகையாலே ஸஹப்ரபதநப்ரஸக்தியில்லாமையாலே ப்ரபதநத்திற்கு அநுபபத்தி சொல்லமுடியாது. அந்யதாऽபி (ஸ்ரீக்கு உபாயத்வங்கொள்ளினும்) ; ப்ரபதநத்திற்கு உபபத்தியென்கிற ஸித்தியே உள்ள

தன்றோ? ஆகையாலே ஸ்வாரஸ்யத்தாலே ஏற்பட்டது நிலை நின்றுவிட்டது என்கிற அர்த்தமிவ் வாக்யங்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றவில்லையா? இங்கு அந்யாபாஸித்திவிஷயத்தில் பாஶாதிகரணந்யாயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறாரா? பாருங்கள். இவ்விதமாக வாக்யத்தினபிப்ராயத்தை யறியும் திறமை உடைய இவர் ஸ்ரீதேசிகன் ஸூக்திகளை தூஷிக்கவாசைப் படுகிறார். இப்படிப்பட்ட அந்யாபாஸித்தியைத்தான் ஸ்ரீகாரிகாவ்யாக்யானத்தில் "விஶேஷணதயா அந்யதரஸ்யாப்ய அந்யவிலக்ஷணாயா: ப்ரதானஸம்பந்தவிஶேஷ்யசரணத்வஸஹிதாயைவ ததா நிஷ்டேஶாக:" என்று உபபாதித்தருளினார். ஸ்ரீஸாரஸ்வாதினியிலும் "உபக்ரமோபஸம்ஹாரயோர் ஸாத்ருஶ்யேந அயம் ந்யாய:- ப்ரதானவிஶேஷ்யசரணத்வாதிப்ராயேணோபபந்நஸ்ய அந்யாபாஸித்தஸ்ய உபஸம்ஹாரஸ்த்ரஸ்ய சரணாவித்யஸ்ய உபக்ரமேபாயகதா ஸ்ரீகீர்த்யேந ஈஶ்வரோ ததாஸித்தேதத்ஸஹவிஶேஷ்யதி" என்று இவ்வந்யாபாஸித்தியே அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விரண்டு ஸூக்திகளையுமனுஸரித்தன்றோ வாஸ்தவத்தில் ஸ்ரீக்கு விஶேஷ்யமான நாராயணனுடைய சரணங்களின் சிஹ்நத்தையே சொல்லுவதால் ஒரு விரோதமுமில்லை என்று விமர்சத்தில் எழுதியது. இப்படி ஸம்ப்ராம்ஶத்திலும் பரஸ்பரம் பரமஸௌஹார்தம் காரிகாவ்யாக்யானஸூக்திக்கும் ஸ்ரீஸாரஸ்வாதினீஸூக்திக்கும் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றுகிற்க, இவர் காரிகாவ்யாக்யானத்தை அம்ஶ அநபேக்ஷமாயும் ஸாரஸ்வாதினீ ஸூக்தியை ப்ரதிகூலமாயும் க்ரஹித்து எழுதியவிதி ததுமே. க்வசித் கதாசித் என்ற பாடகஸாத்ருஶ்யமன்றோ இதற்கு மூலகாரமான காரணம். இதற்குமேல் ரக்ஷையில் இதுவிஷயத்தில் பாஶாதிகரணந்யாயத்தைச் சொல்லியதாக தாமாகவே க்ரஹித்துக்கொண்டு அந்யாந்யாஶ்ரயணம் பண்ணித் திருப்பது "அபஶம் க்ருத்வா அபசாரம் கரோதி" அன்றோ?

மேலும் இங்கு சிவசனத்திற்கு பஹுவசனத்தை அபரமாகக் கொள்ளுகையாலே தேவீக்கு வைஶிஷ்ட்யம் அபர-

மென்று சொல்லாமையாலே எப்படி அந்யாந்யாஶ்ரயணம வரும்? ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் புராணாதரவாக்யத்தாலும் பாதகப்ரமாணமில்லாமையாலுமன்றோ தேவீக்கு வைஶிஷ்ட்யத்தை அபரமாகக் கொள்ளுகிறது. இங்கு மதப்புக்கு உபாயத்வப்ரவஸாயியான வைஶிஷ்ட்யம் அபரமென்பதற்கு ஸ்வாரஸ்யமொன்றுமே அமையும். புராணாதரங்கள் மிகுதியே. ஸபரிகரோ ராஜா ஸமாகத: என்கிறவிடத்தில் போலே இவ்விடத்திலும் ஸ்வாரஸ்யஸித்தாபரத்திற்கு பாதகமென்றும் கிடையாது. இவருமிதுவரையில் பாதகமான வசனத்தையுமெடுத்துக்காட்டவில்லை. பூர்வபக்ஷகாரகவசனாய புராணஸ்ரீஸூக்திகளையே காட்டிக்கொண்டுவருகிறார். அவைகள் உபாயகம் கிடையாது என்பதை ஸாதிக்கச் சக்தியற்றவைகள் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

இவ்விடத்தில் பகவானுக்குப்போலே ஸ்ரீக்கும் ஸாக்ஷாதுபாயத்வமுண்டென்னுமிடம் "ஸம்ப்ரபஸம் ஶரண்யம் ஸம்க்ஷேபேணோக்தே ந ஸம்ப்ரபஸா | ஶ்ருத்வா ச ப்ராப்யதேந ரக்ஷாப்ராப்யபுராணீ || லக்ஷ்மீநாராயணாகாரா ஸவித்ரீதே தேவஸந்நிதி: | உபாயாந் ஸம்பரித்யஜ்ய ஸ்வீக்ருத்யா வ்யாஸேந ப்ரபத்தாம் || லக்ஷ்மீநாராயணௌ விஶ்வஹிதே ஸாமே க்ருதஸந்நிதி: | உபாயாந் ஸம்பரித்யஜ்ய பாதகாந் ஸபஸா ப்ரபோ | தேவஸ்ய பசிவா பேதாதி உபாயஸ்ய பரிஷ்யதே || ஸஜாதநாய தாமேவ லக்ஷ்மீநாராயணாபமௌ | ஶரண்யாஸ்ய காராந் ஸப்ராநுபாயாந் ஜஹதீ ஸ்வயம் || அஶ்விநா கர்ணே தேஷாம் யோகஸங் ஸம்பூதஸா | க்ருத்வா ந்யம் ஸமாயம்பத்ய பச்சேத்ய ஸ்வயா ஸ்வயம் || ஸப்ரஷா ஸப்ரசேஶேஷா ஸப்ராவஸ்யாஸ ஸப்ரஷா | ரக்ஷிஷ்யதி ஹரிஶ்ரீநாத்ரீ தாநிதி நிஶ்சயாக்ஷ || க்ருதார்தோயஸம் ஸப்ரம் நிக்ஷிப்ய ஸ்ரீபதே: பதே | உபாயம் ப்ராப்யம் லக்ஷ்மீஶம் ததேவாயம் விசிஷ்டய || இதி தே ஸகலம் ஹ்ருதே ஶாஸ்த்ரஸாராபரத்தம் | உக்தம் பரதேசம் மோபாய ஶ்லோகே தேஜஸா ||" என்று லக்ஷ்மீநாராயணர்களைக் குறித்து ஐந்து அங்கங்களோடு

கூடின மோக்ஷார்த்தமான ப்ரவ்ருத்தியையும், பிறகு பாபம் சேர்ந்தாகில் அவர்களைக்குறித்தே ப்ராயச்சித்த ப்ரவ்ருத்தியையும் செய்யவேணுமென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற ப்ரமாண வசனங்களாலே ஸித்தம். இங்கு "லக்ஷ்மீநாராயணாகாரா ஸம்வித் த்ருதே ஜநஸ்ஸ்ம்ருதி:" என்பதையும், " ஸஜ்ஜநாய தாவேவ லக்ஷ்மீநாராயணாவஸ்மஹே " என்பதையும் நோக்கவும்.

இப்படி ஸ்ரீக்கு ஸஹவஸ்தூபாயத்வரூபமான உபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ப்ரமாணங்கள் ஸஹவாஸ்யாதிகளில் வெகுவாகக்காணப்படுகையாலும், ஸஹவானுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் ஸர்வஸ்வீகாரரக்ஷாஸங்கல்பாதிகளைப் பண்ணுவதற்கு பரிபூர்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும் ரக்ஷாக்ரந்தத்தில் பக்கம் 26-ல் ஆகாரத்ரயகாரண ப்ரக்ருதப்ரகாசிகாவாக்யத்தைக் காட்டினதும் நிஷ்ப்ரயோஜநமே. ஸஹவானுடையதாகவே வேறிடத்தில் ஸித்தமான பரத்வஸௌலப்யாதி குணங்கள் உபேதநமாயும் தோஷாஸ்ப்ருஷ்டமாயுமுள்ள ப்ரவிஸாகாரத்திற்கு உபஸம்ஹரிதங்கள். ஆகையாலே ஆகாரபர்யம் ப்ரக்ருதாம்ஸம்; பரத்வஸௌலப்யாதிவிஜ்ஞமே ப்ரயோஜனம். 'ஸஜ்ஜாதீயாம் லோகே' என்கிறவிடத்தில் ஸர்வப்ரதேசஸம்பந்தியாக ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான தோஷாபிகாரணத்வம் ப்ராமாத்திற்கு உபஸம்ஹரிதமாகையாலே ஸஜ்ஜாதீயம் ப்ரக்ருதாம்ஸம். தோஷாபிகாரணத்வவிஜ்ஞமே ப்ரயோஜனம் என்று கொள்ளுமாப்போலே" என்பதன்றோ ப்ரக்ருதப்ரகாசிகா ஸாராம்சம். ப்ரக்ருதத்திற்கு அது எப்படி உபகாரகம்? ஜீவசேஷ ப்ரவ்ருத்திவசமான வைசிஷ்ட்யத்திற்கோ, அல்லது இதனாலே ஸித்த உபாயத்வத்திற்கோ சரணவரணகர்த்ருத்வவிஜ்ஞத்தோடு எவ்விதமான விரோதம் சொல்லமுடியும்? ப்ரமாணங்களோ இருவருக்கும் துல்யமாக உபாயத்வத்தைச் சொல்லுகின்றன. இவளோ பரத்வஸௌலப்யாதிரக்ஷணாதியோக்யதையை உடையவளே. ஆகையால் ப்ரவ்ருத்திவிஜ்ஞர்களுக்கு இவ்விடத்தில் மிகவும் ஆநந்தமேயுள்ளது. ஆக மதுப்புக்கு ப்ரக்ருதாம்ஸத்வமும் சொல்

மேலும், அங்கு ப்ரக்ருதப்ரகாசிகையில், "யோஸாவஸ்து ஸ்வாமிநா ஸ்தோத்ரவான் ப்ரயோஜநாயப்ராபகோ ஸதி ப்ரவ்ருத்திவிரோதிகஸ்து ப்ரபத்திவிஜ்ஞாதி ததநந்தரோயேந நேயமிதி பரிவர்த்தநேவக்ஷ்யந்தி: । யோஸாவஸ்யப்ரவ்ருத்திவிஜ்ஞாதியோஸ்யாஸ்ய பரஸ்ய ப்ரக்ருதாம்ஸப்ராகாஸ யோஸ்யாஸ்ஸ்வீகாரபூர்வம் இதி ராஜ்ஞாஸ்யந்தி:" என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே உபயவிஷயத்தில் அந்த ராஜ்ஞாஸ்யந்தியைச் சிறிதும் அவலம்பிக்கமுடியாது. பரிவர்த்தநேவக்ஷ்யந்தியுமப்படியே. மதுப்பை ப்ரவ்ருத்தியென்றும் சரணவரணகர்த்ருத்வத்தை விஜ்ஞமென்றும் இங்கு கொள்ளவேண்டும். இப்படியாகில் மதுப்புக்கு எந்த அர்த்தத்தில் ப்ரவ்ருத்தி? வைசிஷ்ட்யத்திலென்றால் ஸித்தாந்தத்தில் இந்த வைசிஷ்ட்யத்தைத் தள்ளவேண்டியதாகையாலே அப்போது மதுப்புக்கு எந்த அர்த்தத்தைக் கொண்டால் சரணவரணகர்த்ருத்வவிஜ்ஞம் அபாதிதமாக அந்வயிக்கும்? ஆகாசபதத்திற்கு ஸஹவானையும் ஸஜ்ஜாதீயத்திற்குத் தீர்த்தத்தையும் அர்த்தமாகக் கொண்டால் அந்த லிங்கங்கள் அபாதிதமாக அந்வயிக்கின்றன அல்லவா? ஆகையால் ஆகாரத்ரயகாரணவாக்யத்திற்கும் ப்ரக்ருதவிஷயத்திற்கும் ஸம்பந்தலேசமும் இல்லை. யத்ர யஸ்ய ஸ்வஸம்ஸ்ரிதேயவிசேஷேப்ரவ்ருத்தஸ்ய சப்தஸ்ய ப்ரவ்ருத்திஸ்வீகாரே ஸம்பவ்யாஹ்ருதயோஸ்யாஸ்யப்ரவ்ருத்திவிஜ்ஞாநயா: ப்ரஸஜ்யேத, தத்ர ஸ்வஸ்ய தஸ்ய சப்தஸ்ய ப்ரவ்ருத்தி: பரித்யஜ்ய ஸம்பவ்யாஹ்ருதவிஜ்ஞாநயோஸ்யாஸ்ய அர்த்தாந்தரம் கல்பநீயம் । அந்யதா யோஸ்யாஸ்யப்ரவ்ருத்திவிஜ்ஞ பாயப்ரஸங்காத் என்பது அங்கு விவக்ஷிதாம்சம். இது ப்ரக்ருதத்தில் ஸித்தாந்தத்தில் அணுமாத்ரமும் சேராது. சேராதது மாத்திரமே அன்று. விபரீதமும். இங்கு அந்த ந்யாயம் வரில் மதுப்புக்கு எந்த அர்த்தத்தை அர்த்தமாகக் கொண்டாலும், அவ்வர்த்தத்தில் சரணவரணகர்த்ருத்வவிஜ்ஞம் அந்வயித்தே தீரும். பரிவர்த்தநோக்தியோ மதுப்விஷயத்தில் அந்தலிங்கத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று வெகு பாடுபடுகிறார். ஆகையால் இவருக்கு அந்த ந்யாயம் சத்ருவேயாகும். இதனாலேயே 'அதர்ஸபை

வஷ்ஹோzவி' என்பதை எடுத்ததும் ப்ரயோஜநமற்றது என்று தீர்ந்தது. விரோயாஹாவெ ந வாயுவாயக்ஷாவாயொமாக்ஷ |

இதனுலேயே அடுத்தபடியாக 'க்ஷோத்ரு உதாவ ப்ரா தெக்ஷ' என்று ஆரம்பித்துச் சொன்ன விஷயம் முழுதும்தாநீன நழுவி விட்டது என்று ஸித்தமாயிற்று. இவ்விடத்தில் ஸந்தேஹலேசமும் கிடையாதன்றோ.

உபோத்காதத்தில் 10- 11-பக்கங்களில் ஸ்ரீஸாராஸ்வாதிநியில் 'ஶாரொஸ்வாரஸ்ய நிவீஙய வாதள' என்பது இங்கெடுத்தது பொருந்தாதென்று கருதி சில வாக்யங்களை எழுதியிருக்கிறார். இதுவும் ஒரு விநோதமே. இங்கு வாதவீஙநத்தில் பத்நிக்கு அந்வயம் இல்லையாகில், 'ஸதாரஸ்ய' என்று சொன்னது எதற்காக? குரு ப்ரஹ்மசாரி யன்று என்று அறிவிப்பதற்கா? பத்நி யிருக்கிறாள் மரணமடையவில்லை என்று அறிவிப்பதற்கா? பக்கத்தில் வெறுமனே நிற்கிறாள் என்று அறியப்படுத்தவா? இப்படிக் கொள்வது எப்படி யிருக்கிறது? பக்கத்தில் குண்டிகை முதலியவைகளும் ஶிஷிகளுக்கு உள்ளனவே. மல்லிநாதன் எப்படியாவது போகட்டும். உஹாகவிக்கு கதியென்ன? இது இருக்கட்டும். முதல் ஸஶத்தில் 'தயொஜஶ்ஹமதா வாதள ராஜா ராஜ்ஞீ வ உாமய' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு எப்படி வாக்யார்த்தம்? அவ்விடத்தில் பத்நியைத் தள்ள வழியில்லையே என்று விஶஹ்ருதயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்போது கிழத்தனமிருந்து பிறகு ஶிஷ்யத்வத்தாலே அருந்ததிக்கு யௌவநம் வந்துவிட்டதோ? ஶிஷியின் வாதங்களை அரசனும், அருந்ததியின் பாதங்களை அரசியும் பிடித்தார்களென்னில், அரசிக்கு ஶிஷிவாதவீஙநம் ஸித்தியாது. இது இஷ்டந்தானென்பது கநாவிதம். இங்கு வாதவீஙநமாவது உவசாராக்ஷ வாதங்களை உத்தேசித்துச் செய்யும் ப்ரணாமமே என்று கொண்டால் சங்காஸமாதாநங்களுக்கு அவகாசமே இல்லை என்றும் சொல்லுவார்கள்.

ஸ்ரீஉத்தமஸ்ய ஸாரத்தில் சில விஷயங்களை எடுத்து நிரஸித்தது தங்கள் வாதவாயவிஷயமன்று. அவ்

விதமாகச் சொல்லும் சில வாதவக்ஷிகள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று விஸ்தாரமாகச் சொல்லிவிட்டு அடுத்தபடியாகவே 16-வது பக்கத்தில் எழுதுகிறார்-"ஸைவ, 'ஶஸ்வாஸதக்ஷ ப்ராப்தம் வெஶிஷ்ட்யம் ப்ரயோஜநதழ' என்றதனால் விவக்ஷிக்கிற பொருள் தேசிகனுக்குப்போலே ஆச்சான்பிள்ளை முதலான ஸகல ஆசார்யர்கட்கும் ஸம்மதமே யாதலால் அதை பாயிக்க ஒருவரும் நினையாதிருக்க, 'ந ஹி பாயிதா உஹ்தி' என்றது கவ்யஸ்தவ்யவிஷயமாகவே தலைக்கட்டுதலால் இது ஸ்ரீஸாரஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ரக்ஷிப்தமான காரிகையே என்பது திடமாகத் தேறி நிற்கும்" என்று. இது அடியோடு பொருத்தமற்றது. இவரால் ஸூசிக்கப்பட்ட முன் சொல்லிய வாதவக்ஷிகளே இவர் ரீதியாலே இக்காரிகையால் ஏன் நிரஸிக்கப்படக்கூடாது? வெஶிஷ்ட்யமாவது- இங்கு ஶரணவரணக்ரியாயிகவாவிஶேஷணகழ | இதை இசையில் 12-வது பக்கத்தில் 'பிராட்டிக்கு—தீரும்' என்று இவர் சொல்லியபடியே வாஷகாரகம் ஸித்தித்து விடும். 10-ல் இவர்சொல்லியபடியே வாஷகாரகமும் அவர்களுக்கு கமிஷ்டம்தானே. ஆக கவ்யஸக்தி எப்படி? இதன்றோ காரிகா ப்ரக்ஷேபத்திற்கு இவருக்கு திடமான காரணம். இவருடைய வாதவாயர்களே அயத்தில் ஶரணவரணகாஶத்தை பிராட்டிக்கும் இசைந்து அதற்கு வாஷகாரகத்தில் வயவஸாநத்தை அங்கீகரித்தார்கள் என்கிற விஷயத்தை விஶத்தில் 18- 19- 20-பக்கங்களில் காண்க. ஆகையாலே இவ்விஷயத்தை இவரும் இசையவேண்டியவரே. ஆகையால் 'இரண்டென்ன வொண்ணாது' என்று சொல்லும் ஒருவரே தனித்து நின்றார் என்பதைத் திடமாக அறியவும்.

18-வது பக்கத்தில் "அயத்திலுள்ள விவஙநாஹவரணஶப்தத்திற்கு வஹாவரணங்களும் கயமாகலாம் என்பது இவருடைய வாதம். அதற்காகச் சில காரணங்களும் காட்டுகிறார்" என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் பிசகே. அயத்தில் வரணவசம் இரண்டு வரணங்களைத்தான் சொல்

லும். ஶாது ஶரணங்களை ஒருகாலும் சொல்லாது என்று நிரூபிப்பதற்காகவே விமர்ஶமும் வந்தது. அதில் 6-ல் "ஶரணஶப்³த³ம் நாராயணனுடைய ஶரணத்தைச் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேல் அவதாரணம். அது எதற்கு ஏகத்வத்தைச் சொல்லும்? நாராயணஶரணங்களுக்குத்தானே. அப்போது அவதாரணம் எதைத் தள்ளும்?......அப்படியே வெகு நாராயணஶரணங்களும் உபாயமல்ல என்று இவ்வளவுதானே அவதாரணத்தாலே ஸித்திக்கும்" என்றும், "அவதாரணம் இருப்பதாலே இரண்டு நாராயணஶரணங்களையே க்ரஹிக்கவேண்டும் என்று இவ்வளவுதானே ஏற்படும்" என்றும், 8-ல் "மதுப் வந்த இடத்தில் ஸ்ரீக்கு ஶரணஶப்³தா³ந்வயம் வாராது என்பதை ஆச்சான் பிள்ளை நினைத்திருந்தால் 'அவதாரணம் தள்ளுகிறது' என்று அவதாரணப்ரயோஜநத்தை இப்படி வர்ணித்திருக்கமாட்டார்" என்றும், 10-ல் 'ஸ்ரீக்கு விஶேஷ்யமான நாராயணனுடைய ஶரணங்களின் ஏகத்வத்தையே சொல்லுவதால் ஒரு விரோதமும் இல்லை' என்றும், 11-ல் 'அப்படி ஸாதகத்வேந அந்வயிக்கிற விஶேஷ்யத்திற்கு ஸமாநாதி⁴கரணமாகத்தான் ஶப்³தா³நாதிகளை ப்ரயோகிக்கவேணும்' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. த்³வயத்தில் அவதாரணம் பஹுத்வத்தைச் சொல்லலாமென்பது இவருடையவும் இவர் பக்ஷபாதிகளுடையவும் அபிப்ராயமேயொழிய மற்றொருவருடையவும் அபிப்ராயமன்று. ஆகையால் 32-ல் "அவதாரணத்திற்கும் பஹுத்வம் அர்த்தமாகலாம் என்பது ஸகலஶாஸ்த்ரங்களிலும் நிர்ணீதம். த்ரிஷு வசநேஷு......ஸமுச்சிநோத்யேவ...ஸநாதநம்......ரவிகாஞ்சயேந:....ப்ரயோக்தும் உதா³ஹ்ருதி" என்று அபிமத அவதாரணத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஸமர்த்தித்தது எந்த க்ரந்தத்திலிருப்பதை என்பது தெரியவில்லை. விமர்ஶம் 4-ல் 'அவதாரணத்திற்கு எங்கேயும் வேறு ஸம்பந்தம் அர்த்தமன்றென்பது ஸரியல்ல' என்று தொடங்கி வ்யாகரணமீமாம்ஸாலங்காரஶாஸ்த்ரங்களையும் மஹாகவிப்ரயோகத்தையும் எடுத்துக் காட்டி, ஸகலவிரோதநிரஸநபூர்வகாஶிகையில் 10-ல் 'ஸ்ருதிஹேது

திதம்' என்றாரம்பித்து 'அவதாரணஞ்ச ஏவம் ஸம்ப்ரதாயஸம்ப்ரதாயாத் அந்யவிஶிஷ்டவ்யவச்சே²த³ப்ரயோஜநே தஸ்மாத் அவதாரணஸ்ய ஏகத்வமேவ ஶாஸ்த்ரஸாரணீ' என்று இவர் எழுதிய அவதாரணத்தின் வாசியைக் கண்டித்திருக்கிறார். அடுத்தபடியாக "ஆகமவசநஸ்ம்ருதிவசநங்களைக் காட்டிலும் அவதாரணத்திற்கு ஒரு விசேஷம் இருப்பதாகச் சொன்னதும், அதிலும் ஶரணௌ என்கிற இடத்தில் சொன்னதும் ப்ராமாணிகமன்று" என்று எழுதியிருக்கிறார். ஸர்வப்ரகாஶிகையில் காட்டின நியமத்திற்கு விமர்ஶத்தில் காட்டின ஸஜ்ஞம் ஏன் ஸரியானதன்று? இப்படியிருக்க, "த்³வயத்திலுள்ள அவதாரணஶரணஶப்³த³த்திற்கு பஹுஶரணங்களும் அர்த்தமாகலாம் என்பது இவருடைய வாதம். அதற்காக வெகு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார்" என்று 18-ல் பண்ணிய ஸமர்த்தநம் எப்படியிருக்கிறது? இப்படி அவர் சொன்ன அவதாரணவைஶிஷ்ட்யத்தைக் கண்டித்திருக்க, 33-ல் 'ஹம்ஸம் விஷ்ணு ஸாதீ' 'ராமலக்ஷ்மணஸீதைகள்' 'ராமஸ்ய ஸஹோத்ரம் ஸீதா' என்றிவை முதலிய விசாரங்கள் இவ்விடத்தில் எதற்காகவோ தெரியவில்லை. இங்கு 'அதிலும் ஶரணௌ என்கிற இடத்தில் சொன்னதும்' என்பதற்கு, த்³வயத்தில் ஶரணஶப்³த³ம் பிராட்டியின் ஶரணங்களையும் தத³வாயகா ஸ்வாமிநோ ஶரண்யம் சொல்லவேண்டுகையாலே பஹுவசநமே வரவேண்டும் என்று சொல்லுமவர்கள் ஸித்³தா⁴ ஸ்ரீநாராயணபாதஶரணௌ என்கிற இடத்தில்போலே ஶரணஶப்³த³ம் ஸ்ரீஶரணங்களையும் சொன்னாலும் 'ஸநாதநாம்' இத்யாதி ந்யாயத்தாலே அவதாரணமே பஹுத்வத்தைச் சொல்லுமன்றோ? தஸ்ய 'அவதாரணஞ்ச ஏவம் ஸம்ப்ரதா ஸம்ப்ரதா....அவதாரணஸ்ய' என்று நீங்கள் எப்படிச் சொல்லக்கூடும் என்று தாத்பர்யம். 'தள்ளுகிறது' என்பதும், 'புருஷ ஸஹியாமையாலே' என்பதும் ஸம்ப்ரதா³யம் சேராது என்பது ஶரணாக³தம்.

34-ல் ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியையும் ஶாஸ்த்ரீயவாக்யத்தையும் எடுத்துக்காட்டினது எதற்காக? இவர் கட்டிய அவதாரணவைலக்ஷண்யத்தைத் தடுப்பதற்கன்றோ விமர்ஶம் 4-ல்

“ ஷட்த்ரிம்ஶத்ஸாஹஸ்ரம் யஜேத என்கிறவிடத்தில் ப்ராதிபதிகம் ஆறு யாகங்களைச் சொல்லுவதாலே த்விவசநத்திற்கு பஹுத்வஸங்க்யையுமென்று ஸஹஸ்ரஸம்வத்ஸராதிகரணத்தில் பாட்டதீபிகையில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது ” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு என்ன ஸமாதாநம் வந்தது? பாட்டதீபிகையில் த்விவசநத்திற்கு பஹுத்வமும் அர்த்தமுமென்று சொல்லியிருக்கிறதன்றோ? இவ்வளவாலேயே இவர் நியமம் ஓடிப்போகவில்லையோ? த்விவசநத்திற்கு ஓரிடத்தில் வேறு உபபத்தி சொல்லியிருந்தால் இவருக்கென்ன லாபம்?

பக்ஷம் 35-ல் “ அயத்தில் ஸ்ரீநாராயணசரணௌ ’ என்றோ, ‘ ஸ்ரீநாராயணயோஶ்சரணௌ ’ என்றோ இருந்து அது பஹுவசநாந்தமாகத்தானிருக்கவேணுமென்று யாராவது ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருந்தால் அவர்களை வாய்மாளச்செய்ய இந்த வாதநக்ஷத்ராதிகள் உபகரிக்கும் ” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அயத்தில் த்விவசநம் இருக்கச்செய்தேயும் “இரண்டென்ன வொண்ணாது நாலென்னவேணும்” என்று சொல்லுமவர்களுக்கு ஸ்ரீநாராயணயோஶ்சரணௌ என்பதற்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்பதற்கும்என்னவாசியுள்ளதோ தெரியவில்லை. ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமுண்டாகில் த்விவசநம் இருக்கிலும் சரணபதம் நாலு சரணங்களைச் சொல்லியே தீரும் என்றே ஆச்சான்பிள்ளையின் தாத்பர்யமென்பதை முன்பே ஸ்பஷ்டமாக ஸ்தாபித்திருக்கிறோம். ஆகையால் வாதநக்ஷத்ராதிகள் வாய்மாளச்செய்ய உபகரிக்கத்தட்டென்? மேலும் ‘ஸ்ரீநாராயணசரணாந்’ என்றே பாடம் ஆச்சான்பிள்ளைக்கு ஸம்மதமென்று கொண்டாலும் “இரண்டென்னவொண்ணாது நாலென்னவேணும்” என்பதற்கு, ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்று சொல்லக்கூடாது, ஸ்ரீநாராயணசரணாந் என்றுதான் சொல்லவேண்டும் என்னும் தாத்பர்யத்தை ஒருபடியாலும் ஸமர்த்திக்கமுடியாதாகையாலே இந்த ஆச்சான்பிள்ளை வாக்யத்தை வாதநக்ஷத்ராதிகள் க்ரஸித்தே தீரும், ஸ்வாரஸ்யஶரீரத்தை எப்படிக்கொண்டாலும் வாதந

க்ஷத்ராதிகள் வாய்மாளச்செய்ய ஸாமர்த்யமுடையவைகளே. இப்படியிவர் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணாந் என்று ஸ்வாரஸ்யம் அடியோடு ஸம்மதம் என்று நெடுநாளாகச் சொல்லிக் கொண்டுவருகிறார். இப்படியிருக்க வாதிகாஸஹஸ்ரவதாரத்தத்தில் 18-வது பக்கத்தில் ‘ஸ்ரீமந்நாராயணசரணம்’ என்று ஏகவசநாந்தமாகவிருந்தால் ஜாத்யேகவசநாபிப்ராயத்தாலே சரணசதுஷ்டயப்ரதீதி தடையில்லாமலுண்டாகு’மென்று சில ஆசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயப்பட்டார்கள். ‘ ஸ்ரீஸீதாராம வாதாவாஜி ’ என்னுமாப்போலே ‘ஸ்ரீநாராயணசரணாந்’ என்று நிர்தேஶமிருக்கவேண்டும் என்று சில ஆசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயப்பட்டார்கள். ஸ்தைர்யமாகச் சொல்லுகிறேன். இது வரையில் ஒருவராவது ‘ ஸ்ரீமந்நாராயணசரணாந் ’ என்றிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை என்று எழுதியிருக்கிறார். இதை முன்பே சொல்லியிருக்கிறோம். இங்கு ‘ ஸ்ரீநாராயணசரணாந் ’ என்பதோடு ஸாம்யமாக ‘ ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ ’ என்பதை எடுத்திருக்கிறார். உடனே ‘ ஸ்ரீமந்நாராயண சரணாந் ’ என்றிருக்கக்கூடாது என்று ஸத்யமிடுகிறார். இதென்ன விநோதம் ! இதென்ன பராமர்ஶஶக்தி ! இது என்ன ஸாஹஸம் ! பாருங்கள்!! இவர் ஸகல விதவான்களையும் நுனிப்புல் மேய்கிறவர்கள் என்று அவலீலையாகச் சொல்லிவிடுகிறார். த்விவசநம் அன்றோ இங்கு பஹுசரணப்ரதீதிவிரோதி. ஏகவசநமாயிருந்தால் அந்த விரோதம் எங்கு போய் விட்டதோ தெரியவில்லை. ஒருகால் ஜாத்யேகவசநம் அந்த விரோதத்தை விழுங்கிவிட்டதோ. ஸ்ரீக்குமுபாயத்வங்கொள்ளில் ‘ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ’ என்றுமிருக்கலாம். ஜாத்யேகவசநத்தைக் கொள்ளலாம் என்று எந்த ஆசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயப்பட்டார்களோ தெரியவில்லை. அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ஆச்சான்பிள்ளைக்கே கல்பிக்கலாமே. வேறு ஆசார்யர்களைத் தேடுவானேன் ? ‘ நாலென்னவேணும் ’ என்பது இப்படிச் சொல்லவிடங்கொடுக்கவில்லையேயென்னில் ‘ ஸ்ரீநாராயணசரணாந் ’ என்று ஸ்வாரஸ்யம் ஸம்மதம் என்பதற்கு அந்த

வாக்யம் முழுவதுமே இடங்கொடுக்கவில்லையென்பதைப் பல தடவை சொல்லியிருக்கிறோம்.

36-ல் ஆக்ஷேபாம்சங்களை மாத்திரம் நோக்கி ஒரு விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது — ஆச்சான்பிள்ளைக்கு "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ" என்கிற ஸமாஸத்தில்தான் தாத்பர்யமென்று கொண்டாலும் ஒருவிதமான தோஷமும் சொல்ல முடியாது. அதின் ப்ரகாரத்தைப் பிறகு வெளிப்படுத்துவோமென்று.

உத்தராம்சங்களை மாத்திரம் குறித்து இப்போது ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறோம். அதாவது — 'நாலென்னவேணும்' என்று சொல்லுமவர்கட்கு "ஸக்ஷத்ரியஸ்ய ப்ராஹ்மணஸ்ய யாஜ்ஞிக்ருஹஸ்நாயிநா, ஸபத்நீகஸ்ய ஸவத்ஸஸ்ய வாதி ப்ரத்யுஷாயாயாஹ்யாஸந ப்ருதிநந்தநீயௌ" என்றிவை முதலிய ப்ரயோகங்களைத் தடுக்க வழியில்லை. அவர் பக்ஷத்தில் சரணபதம் ஸ்ரீயின் சரணங்களைப்போலே ஸமாஸபடிக மான யஜ்ஞவாதிஸ் த்வபதங்களும் அப்யாநஸ்தக்ஷத்ரிய பத்நிகளின் சரணங்களைச் சொல்லலாமன்றோ? அப்போது அந்த ப்ரயோகங்களைத் தடுப்பாரார்? அது இஷ்டந்தானென்னில் ஓரிடத்திலெடுத்துக்காட்டவேண்டும். மமநாரவிந்நாரவிஷா ணவாஸ்யாவாத்ராதிகளைக் காட்டுமாப்போலே ஒருகால் அப் படிக் காட்டினாலும் இவருடைய இந்த ரக்ஷாம்ருநீதியாக ஸ்ரீதேசிகனுக்கும் அவரை அநுஸரித்து ஸ்ரீகாரிகாதிபதுண காரருக்கும் 'ஸ்ரீநாராயணசரணௌ' என்கிற ஸமாஸ நமே உசிதமென்று ஏற்படுகையாலே 'சரணாநிதி வக்ஷ்யே' என்கிற ஸ்ரீஸூக்திக்கு உசிதம் சொல்ல வழி யில்லை. எப்பொழுதும் இவருக்கு 'ஸ்ரீநாராயண சரணௌ' என்கிற ஸூக்திரூபமான ஸாத்யஸ்வரணமிருக்கிறதன்றோ? 'இரண்டென்னவொண்ணாது' என்கிற இவராசார்யருடைய ஸூக்தியோவென்றால் 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ' என்பதே ஸமாஸ்யாபவம் என்று கொண்டாலும் ஜீவியாது. இதுவே ஸ்பஷ்டமான அம்சம். 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ' என்ன

வொண்ணாது என்றன்றோ அப்போது சரணம். வாக்யநவஸ்த்ரா திகள் ஜாமராத்ரங்களே. சரணபதம் ஸ்ரீயின் சரணங் களையும் சொல்லுமென்றிவர்களிசைந்ததாலே உத்தரவ சக்தி ஸஹிதமாகாரமன்றோ என்பதே.

விஶேஷத்தில் 6-ல் 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ' 'ஸ்ரீமந்நாரா யணசரணௌ' என்று இருந்தால் ஸ்ரீயின் சரணங்களையும் வாங்கிக்கொள்ளலாம். த்விவசநம் இருக்கையாலே அப்படிக் கூடாது என்கிற ரக்ஷாகாரருடைய அபிப்ராயத்தை "படௌ என்றோ படாநு என்றோ சொன்னால் படத்தையும் க்ரஹிக்க லாம். படௌ என்றால் படத்தை க்ரஹிக்கமுடியாது என்பது போலுள்ளது இது" என்று உபந்யஷித்தார். இதில் என்ன தோ ஷமுள்ளது. படம் படாநு என்ற இடத்தில் படத்திற்கும் ஸ்ரீமதோ நாராயணஸ்ய சரணம் சரணாநு என்கிற இடத் தில் ஸ்ரீயின் சரணங்களுக்கும் என்ன வாசியுள்ளது. உபாத் ஶப்தமோ அபஹாரத்தைச் சொல்ல சக்தியற்றதே. த்விவசநம் செய்யும் கார்யம் என்ன உள்ளது என்கிற அபிப்ராயம் ஸா வஜ்ஞமாகாதோ. இது ஒருபுறமிருக்கட்டும். தேவதத்தபடம் தேவதத்தபடாநு என்றிருந்தால் யஜ்ஞதத்தபடத்தையும் வாங் கிக்கொள்ளலாம். தேவதத்தபடௌ என்றாலோ அது முடியாது என்பதுபோலுள்ளது இவ்வாக்யம் என்று ஒருவர் சொன்னால் அதற்கு என்ன பதில் இவர் சொல்லப்போகிறார்? யஜ்ஞதத்தஶப் தமில்லையே என்று சொல்லப்போகிறார். இதற்கு ஸமாதானம். மதுப் உள்ளபோது ஶாப்தாநயவிஷயத்தில் ஸ்ரீஶப்தம் இருந்த தோடும் இல்லாததோடும் வாசியில்லை என்பதே. ஆக ரக்ஷா க்ரந்தத்தில் 56-ல் சொன்ன விஷயம் அஸஜ்ஞமென்று ஸித் தித்தது. இத்தால் 25-ல் "அயத்தில் சரணத்வயமே ஸ்பஷ்ட மாகத் தெரிவித்திருப்பது கொண்டும் நாராயணனென்கிற ஒரு வ்யக்திக்கே ஶரணவரணோத்தேஶ்யத்வேந ப்ராதிதமாகிறது என்பதை எளிதிலறிந்துகொள்ளலாம் என்கிற திருவுள்ளம் கொண்ட ஆச்சான் பிள்ளை" என்று எழுதியதும் மிகவும் பாஶிதாயுக்தம் என்று தீர்ந்தது. ஸவாத்ரம் தேவத

ஶரணய, வாஸுதேவவிஶிஷ்டம் தைவதம் ஶரணய என்கிற இடத்தில் ஸ்பஷ்டமாக ஏகவசநம் இருப்பதாலே தைவதம் ஒருவ னுக்கே ப்ரபதநீயத்வம் தோற்றுகிறது என்கிற வாக்யத் தோடு இவ்வாக்யம் ஒக்கும். இவ் வாதத்தைத் தடுப்பதற்கே அன்றோ விமர்சக்ரந்தம் பிறந்தது.

பரீக்ஷையில் 55-ல் "உத்தமூர்ஸ்வாமி வாதங்கள் வீண வையென்பதை ப்ராமாணிகர்கள் நன்குணர இவ்வளவே போ தும். மற்றுமுள்ள அவருடைய உக்திகளைத் தனித்தனியே எடுத்துக் கழிக்க ஆவஶ்யகதை இல்லை" என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

விமர்சக்ரந்தத்தில் 3-ல் "ஜாத்யேகவசநஸூத்ரத்தில் ஏக வசநம் ஏகவசநத்தைச் சொல்லுகிறதென்றே ஶாஸ்த்ரகா ரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியிருக்க ஜாத்யேகவசநஸூ த்ரத்தில் பஹுத்வம் ஸித்திமாவது எங்ஙனே", 4-ல் "இந்த பாஶாதிகரணந்யாயம் பஹுவசநத்திற்கு ஏகத்வம் ஸித்தம் சொல்லுமிடத்தில்தான் வரும் என்று ஆக்ஷேபகர் நினைத்திருக் கிறார். ஏகவசநஸ்ய......ஸம்பதே: என்பது பாட்டதீபிகை. இந்த ந்யாயத்தைச் சொல்வதுண்டு". 6-ல் "ஆக ஶரணபதம் நாராயணஶரணத்தைச் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேல் த்வி வசநம். அது எதற்கு த்வித்வத்தைச் சொல்லும். நாராயணஶ ரணங்களுக்குத்தானே. அப்போது த்விவசநம் எதைத் தள் ளும்.... முன் ஆக்ஷேபகர் ஏகவசநபஹுவசநங்களானால் ஸமஷ்டியில் வ்யவஸ்தையில்லை. த்விவசநம் இரண்டைத்தான் சொல்லும் என்று சொன்னாரே. அது ப்ரக்ருதத்திற்கு எப் படி பாதகம். பாதகமாயிராவிட்டால் அந்த நிரூபணம் அஸங் கதமாகாதா? எந்த ப்ராதிபதிகத்தின் மேல் த்விவசநம் வந்திருக் கிறதோ, அந்த ப்ராதிபதிகத்தின் ஸித்தத்திலுள்ள ஸங்க்யை யைத்தானே வசநம் சொல்லும்", 7-ல் "ஆகையால் த்விவசநம்... தள்ளுகிறது என்று ஆச்சான்பிள்ளை சொன்னது இப்போது அஸங்கதமாய்விட்டதன்றோ?" 12-ல் "இனி ஆச்சான்பிள்ளைக்கு "ஸ்ரீநாராயணஶரணௌ" என்று ப்ரபதநமே ஸம்மதம்

மென்று சொன்னதை விமர்சிப்போம்...... இதற்கு என்ன ஸமாதானம்" என்றிவை முதலிய விஷயங்கள் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. இவைகளையும் எடுத்து விசாரித்துக் கழித்து விட்டு இவ்விதமெழுதியிருந்தால் அழகாயிருக்கும். இவருக்குத் தான் சரியான ஸமாதானம் வரவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்த மில்லையே. இவைகளையும் எப்படியாவது கழித்திருக்கலாமே. அந்த ப்ரவ்ருத்தியும் அஶக்யமாய்விட்டதே.

57-ல் "மிதுநத்திற்கு ப்ராப்திவாசகஶக்தியை இசைந்து விட்டார்களே" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் பொருந்தாது. ஸ்ரீகாரிகாவ்யாக்யானத்திலும் ஸ்ரீஸாரஸாரி நியிலுமுள்ள 'ஶரணாநீதி வக்தவ்யே' என்கிற காரிகாவதரண ஸூக்தியை ஸேவித்தால் உண்மை விளங்கும். மந்த்ரத்தில் ஏகத்வமிருந்தாலும் ஶரணபதம் ஸ்ரீயின் ஶரணங்களையும் சொல்லலாம். ஆகையால் பஹுவசநமே வரவேணும் என் கிற ந்யாயவிருத்தமான பூர்வபக்ஷியின் வாதத்தை நிரா கரணம் பண்ணியன்றோ முதலிரண்டு காரிகைகள் ப்ரவர்த்திக் கின்றன. இதுவிஷயத்தை முன்பே விரிவாகக் காட்டினோம்.

வசநக்ருத்யவிமர்சநத்தில், பரீக்ஷாவிஶோதநஹாவஶ்யக ஶிகையிலும் வாதாவஸஹஸ்ராவதாரகத்திலும் அயத்தில் த்விவசநவிஷயமாக எழுதியிருக்கும் விஷயங்கள் சரியல்ல வென்று நிரூபணம் பண்ணுமிடங்களில் "சரியன்று" "ஸித்தி மாவது எங்ஙனே" "ஆக பாஶாதிகரணந்யாயத்தை பஹு வசநத்திற்கு மாத்திரமாக விஶேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய தில்லை" "த்விவசநத்திற்கு எங்கேயும் வேறு ஸங்க்யை ஸித்தி மல்ல என்பதும் சரியல்ல", "ப்ராமாணிகமன்று" "அது எப்படி ப்ரக்ருதத்திற்கு பாதகம்" "விஶிஷ்டஸ்யைகத்வத்தை இன்னுமறியவில்லை என்றாகிறது", 'த்விவசநத்திற்குச் சொன் னது பொருந்தாது', 'இதற்கு என்ன ஸமாதானம்', 'என்ன தோஷணம் இப்போது ஏற்பட்டது' என்று இவ்விதமாக உக் திகளை ப்ரயோகித்திருக்கிறது. ரக்ஷாக்ரந்தத்திலோ என்றால், 'தம்முடைய சுவடியை நிகமித்திருக்கிறார்'; 'ஸ்ரீயின் உபாயம்

ஊசலாடிக்கொண்டே யிருக்கிறது என்றே விளங்குகிறது', 'ஜஜ-வான வழியில் வாய் திறக்க வழியில்லை', 'அவர் திருவுள்ளம் இன்னதென்றே தெரிந்துகொள்ளமாட்டாதவர்கள் அவரைத் தூஷிக்கப்புறப்படுவது வெகு ஆச்சர்யம்' 'இவ்வளவு பல்பஜமான வாதத்தை வைத்துக்கொண்டு தூஷ்ணீமிராமல் மஹாசார்யர்களைப் பழித்து எழுதப் புகுந்தது ஊஹாஸாஹஸம்' 'திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டு போதுபோக்குமவர்கள் வீணை வவநகூதஂவிஶேஷ-ம் செய்யப்புகுந்தது' 'ஸெநந ஸூாதநா ஊஹாஶீஶாஂவஸகக்வஶேவ வ்ஜிஂதம் ஹவதி'; 'ஶோவ்ா ஹிதெ', 'ஹ்ஶகஷஷவயிதவாஹா', ஸதஂஹஶகதவிஶேஷத்திலே பரந்து புழுதிபடைத்தார் ஆடம்பரமோ அதிகம்' 'ஸதியஂஷராய் எழுதுகிறார்' 'ஒரு ஸவடியத்தை ஸஹிஶாமித்து அந்தோ இத்தனை ஆரவாரங்கள் செய்கிறீர்கள்' 'நுட்பமான விஷயங்களில் சிறிதும் ஆராய்ச்சியைச் செலுத்தாதே' 'ஶாஷவாடிங்கள் செய்வது விஶயஶாஷுஜ்ஞாநவெயாயத்தையே விளக்கும்' 'ஷூதஂயிநாம ஜாஸ்ஂவ' 'ஶாஷூாயங்களில் கலக்கங்கள் ஶஙிக்கும்' 'ஹ்ஶஹஶவிஜஂதிழ' 'ஸவயா ஶஙூ' 'நுனிப்புல் மேய்வார் அவற்றிலே ஷூவஜும் கொள்வது வரிஹாவெஸகநிஷாநமென்று பலதடவை சொன்னாலும் வநரக்ஷியாகாது' 'இவரெழுதின பங்க்திகளையிவரே மீண்டும் வாசித்துப் பார்ப்பரேல், 'யஶு ராஶஂ ந வஶேஂஸ' ஊதஂாஷியின் வரஶேஷணாயத்திற்கு இலக்காவர்' 'இந்த ஷூதிவகதிகளின் ஜ்ஞாநமில்லமை எத்தகைத்து என்பதை யார் தாமறியார்' 'அப்படிப்பட்ட குற்றத்திற்கு இலக்காகும்படி கவி இயற்றக் கற்ற இவர்......டிராவஷெஶவஶஂவடதாஷவும் என்னத் தட்டுண்டோ' 'ஊஷஂ வ்ாஹதயெவநவிவகஷணாZவஸ' "ஶஶணெ தஂ' ஊதி ஸூிதூவணூஷூடஶநஂ ஷ ஸூிதூாயாவரிஜ்ஞாநஶேவ டிஶயதி" என்று இவை முதலிய உக்திகள் ஷூயொமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி எழுதியிருக்கிறாரே என்று வீரராகவாசாரியருடன் நாம் நேரில் ப்ரஸ்தாவம் பண்ணும்போது, அவர் ஶூஹாஸம்செய்துவிட்டு,

'அந்த ஸ்வாமிக்கு டூஷிக்கக் கூடாது என்றுதான் திருவுள்ளம் இருக்கும். டிஹஸ்ஂஜா ஷூகஂதிஃ, என்ன செய்வார்?" என்று சொன்னார். 'இப்படிப்பட்ட ஷூஹாவம் இவருக்குத் தகும்' என்று அப்போது நினைத்தோம். இவ்வுக்திகளை ஷூயொமித்திருக்கிற இவர் யார் ? அண்ணங்கராசாரியார். யாரை உத்தேசித்து ஷூயொமித்திருக்கிறார். உத்தமூர் வீரராகவாசார்யரை உத்தேசித்து. இந்த விஷயத்தைக் கவனித்துப் பாருங்கள்.

இவ்வளவு நிரூபணம் செய்ததாலேயே ரக்ஷாஶூநத்தின் ஸவஶாஂஶங்களும் இப்படிப்பட்டவைகளே என்று எளிதாக அறியலாமாகையாலே இவ்வளவோடு நிற்கிறோம்.

இதற்குமேல் இதுவிஷயமாக அவர் எவ்வளவு க்ரந்தங்களெழுதினபோதிலும் நாம் அதற்குப் பதில் எழுதப்போகிறதில்லை என்பதையும் அதற்குத் திடமான காரணத்தையும் முதலிலேயே சொன்னோம்.

ஶயஂஷுவிதான்கள் அவருடைய ஷூதஷவிஷஂடூநங்களையும் நம்முடைய இந்த க்ரந்தத்தையும் ஒரே ஸமயத்தில் கையிலே வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் பார்த்து உண்மையை அறியவேண்டும் என்கிற ஷூாயனையையும் முன்பே செய்திருக்கிறோம்.

இங்கு மிகவும் முக்கியமான அம்சமொன்று ஶயஂஷுர்களால் அறியத்தக்கது. அதாவது— நம்முடைய இந்த க்ரந்தத்தாலே ஸடிவாயஸூிக்ரக்ஷாஶூநத்தின் விஷயொவவாடநஷூகாரம் முழுதும் யயாவத்தாக ஶயஂஷுர்களுக்கு ஜ்ஞாதமாய்விடுமாகையாலே இதுவரையில் வெளிவந்திருக்கும் அவருடைய ஸகல க்ரந்தங்களுடையவும் விஶிஷ்ஂரஹஸ்ஂாயவிஷய்மான க்ரந்தங்களுடையவும் விஷயொவவாடநஷூகாரம் ஸவழும் ஷூாஷீவாஶாகநஂாயெநெவஸஂஶ ஜ்ஞாதமாகும். ஷவஹ அவருடைய வஷவாவாயஶூநவிஷயமாக ஸ்ரீஶஹிஶாேஹஶஹாடெஶிகனால் ஸ்ரீஶஷூஹஸஂதூயஸாராதி ஸ்ரீஸூக்திகளில் அருளிச்செய்யப்பட்டவைகளும், வதஶவவஂஹ

ஸூக்தி ப்ரப்ருதிகளாலும் பரிஹரிப்பதற்கு அசக்யங்களுமான தூஷணங்களில் ஒரு தூஷணமும் அணுமாத்ரமும் இது வரையில் இவரால் பரிஹ்ருதமாகவில்லையென்கிற அம்சம் எளிதாகப் புலப்பட்டே தீரும். ஆகையாலே இவர் ரக்ஷாவிசேஷோபந்யாஸப்ரகாசிகையில் 9-வது பக்கத்தில் "தேசிகஸூக்தி கண்டனத்திற்காகவேதான் நான் ஜநித்தது என்கிற அம்சத்தை பாவுகர்கள் அறிவார்களாக" என்று சொல்லியாசைப்பட்ட ஸ்ரீதேசிகஸ்ரீஸூக்திகண்டனரூபமான ஜநநபலத்தைப் பெற இவர் ஸமீஹித்தும் ஜந்மாந்தரத்தில் ப்ரயத்நத்தைப் பண்ணிற்றிலர் என்று ஸந்தேஹரஹிதமாகத் தீர்ந்தது—என்பதே.

மற்றொன்றும் அறியத்தக்கது. அதாவது— சில வருஷங்களுக்குமுன் வெளிவந்த இவருடைய சில க்ரந்தங்களை முழுதும் பார்த்து இவரது விஷயவிவேசநவைகரியை நன்கு அறிந்தபடியாலேயே, ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாராதிஸ்ரீஸூக்திகளில் ஸம்ப்ரதாயத்தோடே பரிசயம் பண்ணின மஹாப்ராஜ்ஞர்கள், அந்தக் கிரந்தங்களைக் கண்டிக்கும் விஷயத்தில் உபேக்ஷை செய்து ஔதாஸீந்யபரராய் நிற்கிறார்கள் என்பதே.

நம்முடைய இந்த 'தத்த்வபோதிநீ' என்கிற க்ரந்தம் வெளிவந்தவுடனே இதற்குப்பதின்மடங்கு அதிகமான அபிஸாரமோ தேசஜ்ஞாநிவேசாதிகளாலே மாத்ரம் அலங்க்ருதமான ஒரு க்ரந்தம் வெளிவரப்போகிறது. இது திண்ணம். அக்கிரந்தத்தில் நமக்கு வெகுவிதமான வெகுமதிகளை அளிக்கப்போகிறார். அவைகளை நாம் வாங்கிக்கொள்ள ஸஜ்ஜர்களாக இருக்கிறோம். இரு ஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள வித்வான்களே! நீங்களும் க்ருபைசெய்து, வரப்போகிற அவருடைய க்ரந்தம் நம்முடைய வெகுமதி ப்ரதானத்திலேயே நின்றுவிட்டதா? அல்லது விஷயங்களைச் சிறிதாவது உபபாதிக்கிறதா? என்று விமர்சம் செய்யும் விஷயத்தில் ஸஜ்ஜர்களாக இருக்கவேண்டும்.

"ஸம்ப்ரதாயாந்தரபராஜயஸ்ய யத்நோ பவதி" என்கிற இடத்தில் 'த்ருஷ்டிப்ரபேதஃ ப்ராபல்யாதிகாரே க்ரியாயாம் நிவேசாஸம்பவேந ஸம்ப்ரதாயாந்தரப்ரவேசஸ்ய விஜ்ஞஸ்யாந யுக்தத்வப்ரஸஞ்ஜநாந்யுக்த்ய ப்ரதிபாதநாதிதி ந்யாயேந தஸ்ய ப்ராபல்யம் த்ருஷ்டிப்ரபேதஃ பராஜயஸம்ப்ரதாயாந்தர ப்ரயோவிப்ரதிபந்நபரம்பராஸம்பந்தபரதயாக்ஷபத்யம் வ்யவஸ்தாபநீயம் ப்ரசம்ஸகைரயமுபவர்ணிதஃ" என்று எழுதிய விஷயத்தை அநுஸரித்து இவருக்கு ப்ரசம்ஸகர்கள் பஹுமானமாகக் கொடுத்த "[illegible]" என்கிற திருநாமத்தை பவிஷ்யத்தான் க்ரந்தத்திலும் நிலை நிறுத்திக் கொண்டாரா? அல்லது ஸாவதிகமாக விலக்கிவிட்டாரா? என்பதையும், 'இரண்டென்ன ஒண்ணுது' என்பதற்கு ஸூக்ஷ்ம விசேஷத்தைக் காண்பித்தாரா? அல்லது அது விஷயத்தை மெள்ள விட்டுவிட்டாரா? என்பதையும் அவச்யம் பராமர்சிக்கவேண்டும்.

அவர் எழுதிய விஷயங்கள் முழுதும் இத்தகையனவே. ஆகிலும் இவ்விரண்டுவிஷயங்களை முக்கியமாகப்பராமர்சிக்கவும்.

ஸநகஸ்யேவ ஸநந்தநாம் க்ருதீநாம் பரிவ்ருடக்ஷிணஃ ।
ப்ரீதிஸ்யாதிதி பாவ்யார்த்தஸாரம் விஷயேநாதராஸ்ததா ॥
ரங்கராமாநுஜாக்யேந தாஸேநாசார்யஸேவிநா ।
க்ருதா ஜீயாத்சிரம் ஸேயம் க்ருதிஸ்தத்த்வபோதிநீ ॥

இதி காஞ்சீக்ஷேத்ரே, திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி
ரங்கராமாநுஜதாஸேந விரசிதா
தத்த்வபோதிநீ ஸம்பூர்ணா ॥

ஸ்ரீமதே ரங்கராமாநுஜமஹாதேசிகாய நமஃ ॥
ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜமஹாதேசிகாய நமஃ ॥
ஸ்ரீமத ரங்கராமாநுஜமஹாதேசிகாய நமஃ ॥
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாகுரவே நமஃ ॥
ஸ்ரீயதிகிரிநாதாய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமஃ ॥

॥ ஶுத்தி பத்ரிகா ॥

பக்கம்.	வரி	ஶுத்தம்.
6	4	த்வரூபமான
9	23	ஸ்தாவ
10	6	கிறார். நாலாவது ஸ்தலம் ஐந்தாவ தோடு துல்யமாகையாலே தனித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆக
13	29	இப்படியானால்
17	29	ண விஶே
18	14	பாதிக்கவும்
21	1	ஸம்பந்திகம் பக்ஷத்திற்கு
,,	24	யாம் நிவேஶாஸம்ம
26	15	கிடைத்த
27	13	இசைந்து ஆகி
31	15	நீரத்தையும்
32	8	ப்தை
35	16	த்ராஸ்ஸீ
,,	17	வில்லை. இவ்விடத்தில் அவதாநத் திற்கு ஸஹாவஸ்தாயக்கமும் க்லீபத்வ உண்டு. ஆகையாலே ரக்ஷாகாரர்சொன்ன அவதாநவிஶேஷமும் சேராது என்று சொன்னதற்கு "திஷ்யபுநர்வஸ்வோ: ...த்யம்' விஶேஷ விதியாக பாணினி நியமித்திருப்பது வாஸ்தவம். இதனால் எந்த இடத்திலும் ஸஹாவஸ்தாந ...க்கு அவதாநம் வரலாமென்று சொ

பக்கம்.	வரி	ஶுத்தம்.
		சினால் நினைக்கவாவது முடியுமோ. பும் வ்யக்திவிஶேஷவாசியான ஶப்தத் திற்கும் ஸ்த்ரீவ்யக்திவிஶேஷவாசியான ஶப்தத்திற்கும் க்லீபாந்தஸமாந மிருப்பதுகொண்டு பஹுவ்ரீஹ்யாதி ஶப்தங்களிலும் பத்நீஹாயநாதி ஶப்த ங்களிலும் க்லீபம் வரலாமென்னக் கூடு மோ" என்றிவை முதலிய பதிலுரை கள் எப்படி இருக்கின்றன என்று கவ னிக்கவேண்டும். "திஷ்யபுநர்வஸ்வோ: நக்ஷத்ரம்" என்கிற ஸூத்ரத் தைக்கொண்டு பாணினி என்கிறவிடத் தில் வெகு சரணங்கள் அயுக்தமென்று யாராவது சொன்னார்களா ? இதென்ன அயோக்யவசிதம்! இதென்ன வாக்யார்த்த கௌஶலம்!! இதென்ன ஶாஸ்த்ரவிஜ்ஞா ந விஜ்ரும்பிதம்!!! பாருங்கள். இங்கு.
	22	ஸ்ரீகாரிகாவ்யாக்யாதாக்களுக்கும் அவ ரை அநுஸரித்து ஸ்ரீதேஶிகனுக்கும்
	12	வாக்யத்தை
	25	ஸாயுஜ்யம் ஸாயுஜ்யமா
	16	...த்திருக்கின்றன
	3	வரையில் இவ்...மதி வைபவமுள்ள
		இவரால்

189899

Registered No. M. 3343

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய
க்ரந்தங்கள்
எல்லாம் கிடைக்குமிடம்:—

டி. டி. கோபாலாசாரியர்,
272, பைக்கிராப்ட்ஸ் ரோட்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை.

ஸ்ரீ:
உத்தரவாதமுள்ள
உயர்ரக வைரங்களுக்கும்
பொன்வெள்ளி நகைகளுக்கும்
ஸ்ரீ ஆண்டாள்
ஜுவெல்லரீஸ் லிமிடெட்,
109, சைனாபஜார் ரோட்,
மதராஸ்.

Printer:— M. K. Parthasarathi Iyengar,
Sri Komalamba Press, Kumbakonam.
Edited and Published at Srirangam by A. V. Go…